WERKTRIPS EN MEER 2010 (MET LOGO'S)

INHOUD

Inleiding 2

Sittard - Luik – Parijs - London, 10 – 13 januari 3

München niet Ankara, 20-21 januari 5

Brussel, 5 februari 7

Madrid EnR , 7 - 11 februari 8

Berlijn EGRD, 19 - 20 februari 13

Rome CA ESD, 29-31 maart 16

IEA Paris DSM Exco, 8 - 10 april 21

~~Dublin 0421-0422~~ 23

Brussel, 23 april 23

Parijs, 27 – 29 april 24

Bretagne, VAKANTIE, 30 april -7 mei 25

Brussel, 10 - 11 mei 34

Baltic & Scandinavië, 27 mei - 23 juni 35

USA ACEEE Conferentie, 14 – 24 augustus 35

Parijs, 6 - 7 september 55

IKint London Weekend, 9-12 september 57

Brussel, 14 september 59

Dublin, 20 - 25 september 59

Stockholm, 6 – 8 oktober 65

Shanghai & Hangzou, 16 - 21 oktober 66

Parijs IEA, 2 - 4 november 67

Brussel EGRD, 9 – 10 november 71

Bijlagen 72

- Nieuw! Kebab met een zachte G uit Sittard. Door Bob Kepap 72
- Scheveningen, Farao door Bob Kepap, 3 september 2010 73

INLEIDING

Digitalisering van herinneringen aan buitenlandse reizen is een leuke bezigheid. Maar wel lastig, want het geheugen is onbetrouwbaar. Gelukkig zijn er ook werkverslagen en aantekeningen, echte reisverslagen en veel foto's. En internet. Alles is uit de (digitale) kast gehaald om een leuke herinnering op te bouwen. Dit verhaal is uiteindelijk in 2020/2022 opgetekend, na de conclusie dat 18 keer buitenland in een jaar de moeite van het onthouden waard is. Locaties variërend van "om de hoek" in Brussel en Parijs tot Azië en Noord-Amerika. Vaak bestaat het beeld dat werken in het buitenland bestaat uit copieuze diners. Zij die daarvoor gaan moeten we teleurstellen. Hier een reeks kebab reports.

Eind '89 ben ik begonnen bij de stichting Sven, Wat al gauw Novem/Sven werd, gevolgd door Novem b.v., Novem ZBO en SenterNovem. Nu gaan we over op Agentschap NL. Het leidt tot een totale verwarring in het logo en de kop die we moeten gebruiken, zeker als "het rijk" besluit om voor eenheidsworst te gaan.

Dat alles brengt me op het idee om in dit verhaal een groot aantal logo's van projecten en organisaties op te nemen. Dat kan leiden tot de vraag wat die algemene rekenkamer hier doet. Heel simpel, ik was projectleider van het AgNL deel van een onderzoek van de rekenkamer naar het functioneren van onze directie NL E&K. We kwamen er prima vanaf 😊

Hoewel het "*Werktrips 2010 met logo's*" als titel heeft is er ook aandacht voor "en meer": de vakanties.

SITTARD - LUIK – PARIJS - LONDON, 10 – 13 JANUARI

Het is winter en vrij wit. Een deel van mijn team zit in Sittard, dus de dag begint daar. Aan het eind van de dag ga ik via Maastricht naar Luik. Daar heb is wat overstaptijd, en dat komt goed uit. Station Luik-Guillemins is vorig jaar geopend. Het is een ontwerp van Santiago Calatrava, en die zijn nooit vervelend. Zeker nu in de sneeuw ziet het er geweldig uit.

Via het besneeuwde Luik naar Parijs, waar ik eindig in het vaste hotel l' Europe.

De technologie staat niet stil, er is een behoorlijke internet verbinding waardoor ik kan skypen met Nelleke.

In Parijs moet ik bij het IEA overleggen over de EGRD en DSM, programma's waar ik bij betrokken ben. Nuttig, maar doordat het 1 op 1 gesprekken zijn kosten ze niet heel veel tijd. Mijn trein naar London is al geboekt voor het eind van de middag, en dus is er voldoende tijd voor een stevige wandeling door besneeuwd Parijs.

Via de Boulevard de Grenelle langs de Ecole Militaire, de Dome des Invalides en de St. Sulpice. In de laatste kerk is de kerststal nog niet terug in de doos, maar ook elders is de kerstsfeer nog duidelijk aanwezig, zoals de kerstbomen voor Invalides.

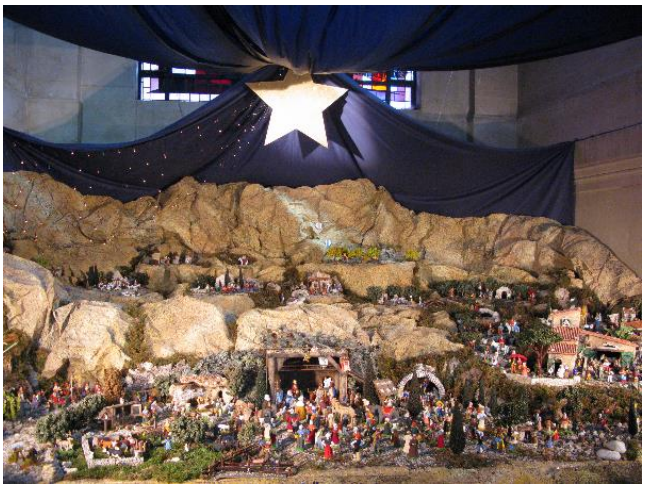

Daarna is het met de trein door naar het besneeuwde Londen. Met Nelleke ben ik nu al een paar keer door de kanaaltunnel gereisd, maar het blijft leuk en vanaf Parijs ben je er best snel. Vanaf Waterloo station gaat het minder hard. De afdeling ICT heeft Google Maps afgesloten, en ik kan het exacte locatie van het hotel niet terugvinden. Ook die info is geblokkeerd. Het is het moment om te denken "*krijg de koelere maar*" en ik pak een taxi die me voor enkele £ naar de voordeur van het Rochester in een besneeuwd park, het Vincent Square, rijdt. Wat er precies onder de sneeuw zit is onduidelijk, maar het zou zomaar een cricket veld kunnen zijn.

Ook mijn collega Lucinda zit in dit hotel, en na een Engels ontbijt moeten we naar de EST op 21 Dartmouth street.

Mogelijk kunnen we daar goed komen met openbaar vervoer, maar we besluiten dat, nu we door ICT zijn afgesloten, we voor simpel gaan. Bovendien is een Londense cab best leuk.

Bij EST houdt ECEEE een strategiebijeenkomst. Dat is met een groep bekenden, dus leuk om te doen. Praten over hoe we energy efficiency kunnen promoten bij Europese professionals. Hoewel we alleen maar om een vergaderruimte hadden gevraagd is men bij

EST van mening dat we niet verhongerd terug kunnen keren naar the continent, en er wordt een stevige lunch op tafel gezet (enig idee hoeveel plek een English breakfast in neemt?

Verder maken we een kort wandelingetje in het om de hoek gelegen St. James park is het de hele dag stevig doorwerken.

Aan het eind van de dag pakken we de tube naar London City Airport, de meest luxe van de Londonse vliegvelden om met het vliegtuig terug naar Schiphol te gaan.

MÜNCHEN NIET ANKARA, 20-21 JANUARI

"Promotion of energy efficiency by Voluntary Agreements in Turkish Industry" is de ronkende titel van een project wat we in Turkije uitvoeren. De projectleider is een eerste klas zenuwenlijder die wanhopig probeert om me in richtingen te bewegen die ik niet uit wil. Tegelijk ontsnap ik er niet aan om bij dit soort projecten soms als talking head op te treden als partijen een keer een chef aan tafel willen.

En zo stort ik me zonder enig enthousiasme in een stoel van een Lufthansa vliegtuig dat me naar Ankara moet brengen. Met een overstap in München, ook dat nog. Soms lopen zaken anders….

Na de landing staan we heel lang stil op de taxibaan. Dan komt er een bus en bewaking met de nodige wapens. We worden ingeladen en in plaats van een korte rit naar een ingang, waardoor we naar de volgende gate kunnen, worden we in noodtempo van het vliegveld gescheurd en voor de hoofingang afgezet.

Later blijkt dat het springstof alarm is afgegaan bij een laptop controle. De eigenaar was daar niet blij mee en bedacht dat de ellende die daar uit volgt niet opweegt tegen de prijs van een laptop.

Dus hij trok een sprintje en sprong over een balie om vervolgens te verdwijnen in de massa.

Met Duitse grondigheid werd alles onmiddellijk afgezet, iedereen de luchthaven uitgebonjourd en alles onderzocht. Net toen men dacht dat de sprinter echt weg was en ze konden nadenken over het opnieuw starten landde er een vliegtuig vanuit Schiphol.

Daar staat een volksmassa te kijken naar de vertrekborden die allemaal aangeven dat alles vertraagd is. En wij uit Amsterdam staan achteraan!!!

Langzaam gaan de gates weer open en worden reizigers doorgelaten, men kan weer op (door)reis.

Detail, maar niet onbelangrijk, de toestellen aan de gates kunnen niet eindeloos blijven wachten. Zelfs niet op iemand die geheel buiten zijn schuld achteraan een rij is gezet waar hij sowieso al niet had moeten staan.

Tegen de tijd dat ik bij de gate kom is mijn vliegtuig ergens halverwege Italië en Istanbul. Men biedt me de keus om het volgende vliegtuig te pakken. Die gaat ergens morgenochtend. Het goede nieuws is dat er een bed voor me beschikbaar is in een Holiday Inn Express. En dat je gebracht kan worden met een busje.

Eenmaal in het hotel merk ik dat je van het hele gedoe gewoon honger krijgt. Het hotel heeft een restaurant, dus dat kan opgelost worden.

Bij binnenkomst wordt me direct gevraagd of ik van het vliegveld kom. Na mijn “ja” krijg volgt onmiddellijk een plek en een gratis maaltijd. Soep, iets met kartoffelen, jus en dood dier en een toetje. Geen haute cuisine, maar van een Duitse degelijkheid waar je weer een week van moet afvallen.

De volgende ochtend volgt overleg met kantoor. De optie is doorvliegen, een uur bij een vergadering zitten en dan de volgende ochtend terug.

Of het eerste beste vliegtuig terug. Na een kleine paniek ben ik voor in de middag weer op Schiphol.

De kleine paniek ontstaat als ik mijn camera wil pakken om nog een foto van het vliegveld te nemen. De camera blijkt uit mijn zak gevallen. Maar Duitsers zijn grondig: een telefoontje naar het hotel en de taxi draait halverwege om hem na te brengen. Ik geef niet vaak fooi. Nu wel! En ik ben na een paar uur weer thuis!!!

BRUSSEL, 5 FEBRUARI

european council for an energy efficient economy

Agenda
Board meeting 5 February 2010

Meeting time: 09.30–17.00

Venue: Eurima
Avenue Louise 375 / 4
B–1050 Bruxelles

Een bestuursvergadering. Even op en neer naar Brussel. De notulen zijn er nog, maar ik kan me er niets meer van herinneren, anders dan dat we op de hoogste etage van het pand zaten en dat de lunches uitstekend waren.

MADRID ENR , 7 - 11 FEBRUARI

Voor een reis is een motivatie nodig. Soms kan dat kort en bondig.

"7-10 april wil ik met Rebecca naar EnR Madrid. Hiervoor zijn twee redenen: Het is gebruikelijk dat de zowel het contactpoint als de Full Member aanwezig zijn bij deze vergadering.

Daarnaast vindt ook de EEWG vergadering plaats. Normaal doet Renée dat, maar in het kader van de efficiency neem ik dat over. Drie personen is te veel."

En dus gingen we met zijn tweeën, ik als full-member (nee, niet fool)

We verblijven in een wonderbaarlijk hotel. Het is een hypermoderne toren in een buitenwijk, maar wel bij een metrostation. Onze hotels zijn altijd best oké, maar deze is duidelijk veel beter dan we gewend zijn. Dit komt door onze gastvrouw Virginia Vivanco, onze Spaanse gastvrouw. Ze vertelt ons het volgende verhaal. Dit gebied was eigendom van Real Madrid. Dan denken wij onmiddellijk aan voetbal, maar het blijkt dat we veel groter moeten denken. Real is een multisport vereniging. Victoria was zwemster en in dit gebied was het zwembad en de oefenvelden van wat veldsporten. Op enig moment is een deal gesloten met wat projectontwikkelaars. Ze hebben het gebied gekocht voor een prijs die verplaatsing van de oefenfaciliteiten mogelijk maakten.

Bovendien is bedongen dat leden een hele forse korting krijgen als ze gebruik willen maken van hotel en nog wat faciliteiten die door de projectontwikkelaar zijn neergezet. Dat hebben ze niet heel zorgvuldig gedaan, waarschijnlijk met de gedachte dat er weinig Madrilenen in hun eigen stad een hotel zouden boeken. En hoewel dat een goede gok lijkt te zijn sloten de kleine lettertjes niet uit dat de clubleden ook vriendjes mee mochten nemen. En zo zitten we voor weinig in het vijf sterren hotel Eurostarts Madrid Tower.

Hoewel voor weinig, het hotel heeft zo'n typische stenen vloer, waar mijn nieuwe (eigen) laptop op kapot valt als hij uit de tas op het bed valt, maar daarna direct op de grond stuitert.

Het is een slechte start. Maar het lijkt een verzekeringskwestie, dus over tot de orde van de dag. De avond van aankomst doe we weinig anders dan de vertegenwoordigers van andere landen begroeten en bijpraten.

En natuurlijk maakt ik vast een foto van Knorf[1] in een Spaans hotel, waar hij een eigen spa blijkt te hebben. De tweede dag begint lui. Een Full member wordt verondersteld bereikbaar te zijn, maar verder "het werk" aan anderen over te laten. Ik vind een rondwandeling in de stad "in de buurt" genoeg, zeker nu er niet meer op de laptop gewerkt kan worden. Hoewel ik al een paar keer eerder in de stad ben geweest durf ik niet te zeggen dat ik hem ken. Maar met een kaart kom je een eind, en de metro in de stad is uitstekend, dus je kan prima rondreizen.

Vanaf de opera loop ik naar de Puerta del Sol waar het symbool van de stad, alweer een beer, tegen een boom staat te duwen. Madrid is een mooie, oude hoofdstad met allerlei details aan gebouwen waar je niet op uitgekeken raakt. En als dat wel het geval is staan er voldoende beelden waar je niet op uitgekeken raakt. Op een van de volgende pagina's een samenvatting. Knorf moet uiteraard op een belangrijk punt worden vastgelegd. Ik ga voor het Plaza Major, het grote oude plein met een oude en ook pijnlijke geschiedenis. Letterlijk, want de Spaanse Inquisitie heeft zich hier uitgeleefd.

[1] Don't ask!!!

En als je dan toch op gang bent neem je onmiddellijk de Kathedraal en het Koninklijk Paleis mee. Bij de eerste staat een beeld van paus JPII. Men wil hem ASAP heilig verklaren, maar daarop vooruitlopend is er alvast een beeld van hem neergezet.

Kijk, en dan is het natuurlijk zaak om ook Knorf met die kerk vast te leggen.

En als we dan toch bezig zijn direkt ook maar van het paleis.

Zelfs in Madrid is het in deze tijd van het jaar niet echt heel warm. De Spanjaarden kleden zich dan ook alsof ieder moment de Duende Pueblo[2] tocht afgekondigd kan worden. Ook de honden worden alvast goed verpakt.

Het paleis ligt op een heuvel, en het is daar uiterst prettig rondwandelen. Mooie tuinen, prachtige beelden, je zou bijna vergeten dat er hier ook gewerkt moet worden.

Hoewel, werken… Uiteraard praten we de resultaten van de eerste dag door, zodat we de 2e dag het zelfde geluid laten horen als de eerste dag maar verder: er moet gegeten worden!

EnR is geen club die gelooft in slappe hap. De diner aan het eind van de eerste dag is een serieuze zaak!

Met taxibusjes worden we naar het centrum gebracht. Om precies te zijn naar een restaurant om de hoek bij de opera.

Het is een gezelig samenzijn waarbij mogelijk meer informatie wordt uitgewisseld dan tijdens de vergadering zelf.

[2] Alve stêden

Inmiddels heb ik bij een reeks van dit soort diners gezeten, dus er is maar weinig wat me verrast. Vanavond is dat zomaar anders. De bediening is niet heel opmerkelijk, al valt bij gedetailleerde bestudering op dat hun kleding net even te smetteloos. Maar laten we wel wezen, wie let op de details van de bediening als je goed voedsel voorgezet krijgt.

En dan indeens, als de tweede gang wordt opgediend, zetten de obers en serveersters het op een bulderen. En dan niet zomaar bulderen, ze beginnen met zeer luide keel aan een lied. En dan niet zomaar een lied, ze starten een stuk uit een opera! Als dan ook nog blijkt dat het niet alleen hard, maar ook loepzuiver is is de verbazing allom. Wat een geweldig amusement!

Het verhaal achter het optreden is aardig. Operazangers hebben meestal niet een hele week werk. En dus heeft een aantal van hen dit concept bedacht: diner met opera, waarbij ze een paar dagen per week dit werk doen. En het enthousiasme spettert er van af. Aan de tevreden gezichten van “de vergadering” is te zien dat iedereen en pracht avond had.

De volgende dag is het vooral afspraken maken voor verder samenwerking en wat lezingen. De meest indruk maakt het praatje waarbij we worden meegenomen naar de hoogste etage van het enorme hotel. Hier leggen ze uit wat Madrid doet op het gebied van energiebesparing en duurzame energie. Eerlijkheidshalve moet worden toegeven dat die diepe indruk niet zozeer afkomstig is van de inhoud van het verhaal, maar vooral (uitsluitend?) van het uitzicht over de stad. Tot slot op de volgende pagina nog wat extra stadsbeelden.

BERLIJN EGRD, 19 - 20 FEBRUARI

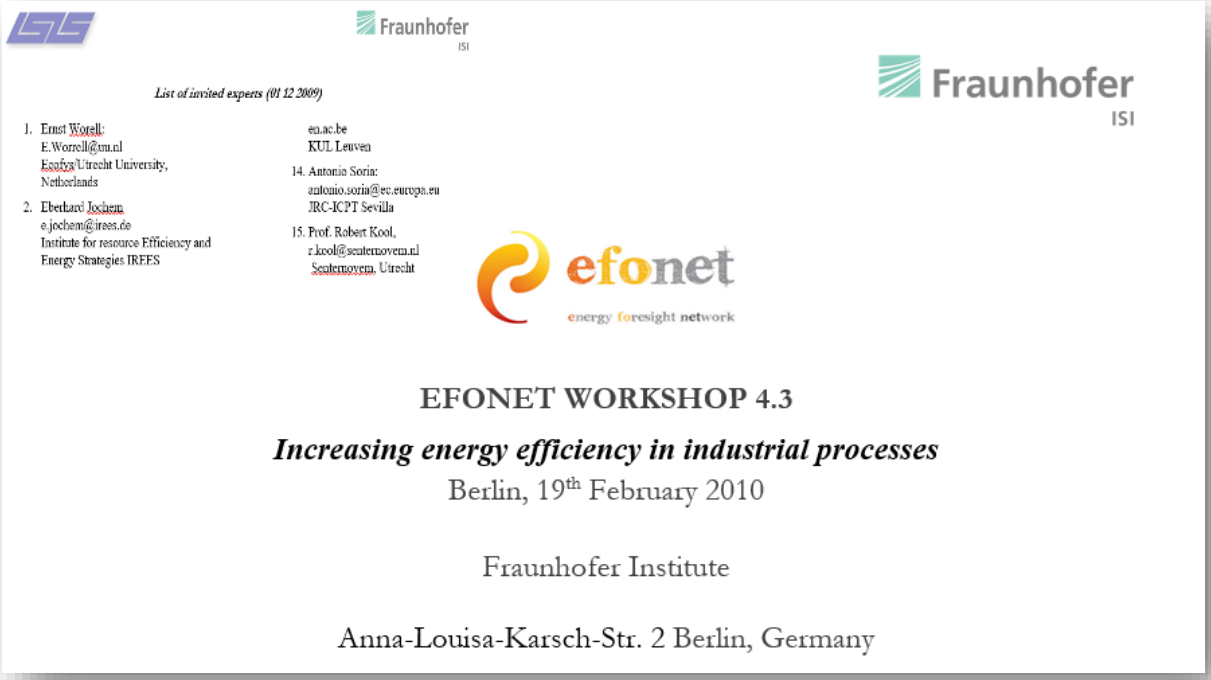

List of invited experts (01 12 2009)

1. Ernst Worrell:
   E.Worrell@uu.nl
   Eenfys/Utrecht University,
   Netherlands
2. Eberhard Jochem
   e.jochem@irees.de
   Institute for resource Efficiency and
   Energy Strategies IREES

en.ac.be
KUL Leuven

14. Antonio Soria:
    antonio.soria@ec.europa.eu
    JRC-ICPT Sevilla
15. Prof. Robert Kool,
    r.kool@senternovem.nl
    Senternovem, Utrecht

efonet
energy foresight network

EFONET WORKSHOP 4.3

Increasing energy efficiency in industrial processes

Berlin, 19th February 2010

Fraunhofer Institute

Anna-Louisa-Karsch-Str. 2 Berlin, Germany

Het kan hard gaan. Wie nu zoekt naar Efonet komt op een Koreaanse filmsite en wie ETS googelt krijgt in eerste instantie een bijbelcursus voorgeschoteld.

Maar goed, in 2010 staat de ETS voor de Emission Trading System, wat door sommige als de oplossing voor de CO_2 uitstoot wordt gezien. Daarover houdt de EU in een project een workshop waarvoor de Fraunhofer universiteit en het ISIS instituut tekenen voor de organisatie. Een kennis van me, Prof. Ugo Ferrelli, vindt het wel een strak plan en adviseert me uit te nodigen. Voor alle zekerheid bombardeert de organisatie mij ook maar tot prof 😊. Het is relevant werk, maar dit verhaal gaat daar niet over.

Ik zit de 18e in Den Haag en vertrek aan het eind van de middag naar Schiphol. Berlijn is om de hoek, dus voor in de avond sta ik op Tegel waar de eerste bus naar een U-bahn wordt gepakt, vandaar gaat de rit verder naar Alexander Platz. Eerste conclusie: het is echt winter; koud met sneeuw en plassen.

Berlijn kennen we na al die jaren goed, en zit ik in no-time in het hotel. Er is nog tijd voor een heel klein ommetje over Alexander Platz, maar daarna is het wel mooi.

Op de woensdag is de workshop. Op zijn Duits. Vroeg beginnen en laat eindigen. Dus met wat eten na afloop kan deze dag worden afgedaan als serieus werk. Voor dat eten pak ik uit nostalgische overweging de U-Bahn naar de Ku'dam voor een broodje kebab in de zaak die Nelleke en ik nog kennen uit de tijd dat we hier nog regelmatig op familiebezoek kwamen.

En als het dan toch over familie gaat: een ander familielid schrijft er dit jaar over.

Berlijn Karavan

21 mei 2010 door Bert | 11 Comments

Een broodje nostalgie..

Het is de 2e helft van de jaren 80. De man in de groene jas is mijn vader die een van... zo niet mijn eerste broodje kebab besteld. Ik kan me nog goed herinneren hoe Ben en ik achter in de auto ons eerste broodje naar binnen werkten. Wat was dat gekruide lamsvlees goddelijk lekker! Sindsdien ben ik verslaafd...

De volgend ochtend heb ik niets te doen. Geen internet en om 10 uur kamer opleveren, terwijl het vliegtuig pas de 2e helft van de middag vertrekt.

Dus is er tijd voor een uitgebreide rondwandeling in het besneeuwde centrum.

Deze keer vooral in het oude oost Berlijnse deel van de stad, rond het *Museen Insel* en *Unter den Linden.* Goed voor de verzameling berenfoto's. Verder een overzichtspagina over koud Berlijn.

Publish date: 10 March 2010

CA ESD
CONCERTED ACTION
ENERGY SERVICES DIRECTIVE

Concerted Action for the Energy Services Directive

In de concerted action werken alle EU staten samen om de ESD zo goed mogelijk te implementeren. De CA-ESD wordt geleid door ons, in samenwerking met de Engelse organisatie EST. De uitvoering ligt in praktijk bij mensen van mijn team, maar soms is het handig als ik mee ga als tegenwicht voor andere “chefs”. Praktisch houdt dat weinig in. Na de opening gaat men in werkgroepen uiteen en is er voor mijn iets meer te doen, een falende internetverbinding bevestigd dat nog eens.

Hotel Quirinale in Rome is niet de meest spannende plaats om te zijn. Chique, groot, duur: typisch iets voorde EU, vooral omdat het een groot aantal vergaderzalen heeft.

Het grote voordeel is verder dat het op loopafstand van station Terminale ligt. Vandaar heb je een directe treinverbinding naar het vliegveld. Taxi’s kan je dus vermijden. En als je bij Terminus zit, zit je midden in het centrum van de stad.

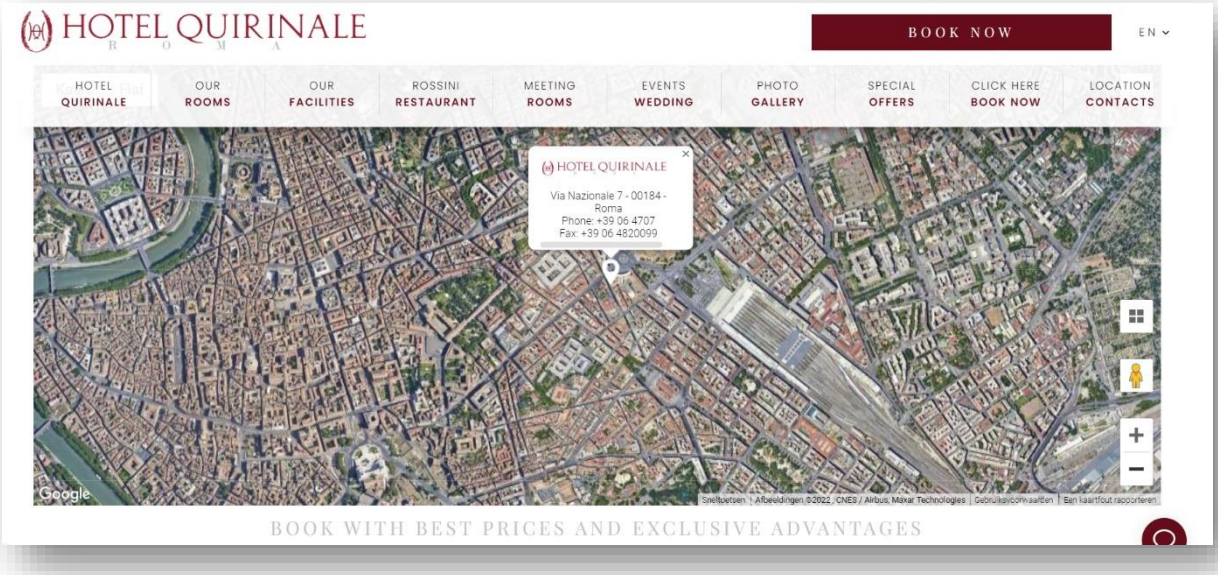

Eenmaal buiten het hotel verbetert de situatie snel. Het hotel ligt aan een plein met een fontein (Fontana del Naiadi) en bij een grote kerk (de heilige Maria van de Engelen en Martelaten) en op twintig minuten lopen van het Colosseum.

Dus na het verkennen van de onmiddellijke omgeving gaat Knorf in de tas en is het tijd voor een stadswandeling met photoshoot.

Het is een soort toeristische reflex om een wandeling in Rome te starten op het forum en dan niet veel verder te komen, want er is genoeg te zien.

Het lijkt me lollig om eens via een andere bocht te beginnen. Dus na de kerk bij het museum gaat de route door een onbekend stuk van de stad (en nog een stel kerken) kom ik in Parco del Colle Oppio. De hoeveelheid oude meuk, waaronder de thermen van Trajanus en andere ruïnes, is indrukwekkend. Maar omdat alles in centrum Rome oud en de moeite is en de gidsen zich beperken, is het hier best rustig.

Van daar kom je toch weer bij het Colosseum en het forum. Het fotograferen van Knorf op herkenbare plekken is hier eenvoudig, zelfs met Augustus en de oude Juul!

En toegegeven, al is het een toeristtrap, de oudheden aan de beide kanten van het forum blijven geweldig om te bekijken. Het eindigt bij het WOI monument voor koning Victor Emanuel II. Woorden schieten tekort om de lelijkheid van het gebouw te beschrijven dat de bijnaam “de typewriter” heeft. En dus is het zeker niet iets waar ze zomaar aan voorbij loopt.

Op de volgende pagina het beeld van Rome van ons onvolprezen pluche varken!

S.P.Q.R

Bij terugkeer in het hotel mag ik direct weer aan de wandel, want alle vergaderingen zijn nu afgelopen en de collega's willen ook een blokje om.

Het zijn praktische mensen, dus de wandeling gaat langs het station waar we strijd met de Italiaanse automaten glorieus winnen! Morgen is er niet veel tijd tussen einde vergadering en opstijgen vliegtuig, dus alles wat nu kan gebeuren is meegenomen.

Na de rest van de ruime wandeling kunnen we gaan wachten op de haptijd, wat de Italianen met grote precisie ernstig laat organiseren. Het restaurant heeft een uitstraling of het gelijk met de catacomben is aangelegd. Maar er zijn drie gitaristen om te zorgen voor een goede sfeer.

Het eten is niet slecht, als is het zeker geen goed voorbeeld van de beroemde Italiaanse keuken.

Waar de kwaliteit mogelijk iets beter had gekund is er geen enkele discussie mogelijk over de kwantiteit. De pasta's en antipasta's volgen elkaar in hoog tempo op. Daarna is het hoofdgerecht er op gericht om een zenuwinzinking bij vegetariers te veroorzaken, en zelfs overtuigde vleeseters vragen zich af hoe het mogelijk is zoveel kadaver op één bord te krijgen. Gelukkig blijkt de collega uit Malta een instant vuilnisbak waar alles in kan, wat anderen niet meer aankunnen. Het is dan ook al na middernacht voor we weer ons bed inrollen.

De tweede dag is er weer een van workshops. Men heeft verzonnen dat het wel aardig zou zijn als ik een lezing over duurzaam inkopen door de rijksoverheid geef.

Lollig onderwerp en niet al te ingewikkeld. Tijdens de presentatie blijkt dat het ene land veel verder is dan het ander, en dat mijn verhaal er duidelijk een van de koplopers is[3].

Verder is er inhoudelijk weinig te voor me doen, dus na de pauze is er andermaal tijd om een kijkje in de stad te nemen.

Deze keer is er minder tijd, dus wordt het een rondje door straten en over pleinen die niet in de gidsen staan, maar daarom niet minder boeiend zijn. Het aantal scooters dat op straat staat is verbijsterend, maar met een stad waar het verkeer muurvast zit is het waarschijnlijk de enige optie om je snel door de stad te verplaatsen. De lunch sla ik over, het diner gisteren heeft voldoende brandstof voor de hele dag geleverd. De afsluitende vergadering, de trein en het vliegtuig halen we dankzij een strakke planning. Als al het werk zo is als deze dagen ga ik me schuldig voelen.

[3] Het nadeel: vanaf nu heb ik hier ook officieel verstand van, waardoor het later regelmatig terugkomt.

IEA PARIS DSM EXCO, 8 - 10 APRIL

De IEA-DSM vergadering is in Parijs, georganiseerd door Schneider Paris. Ze zitten in de Banlieue aan de westkant van de stad. We zitten in het Suite Novotel Rueil midden in de woonwijk Rueil Malmaison. Dus heb je de zekerheid dat het lang en hard werken is, een ommetje is in ieder geval niet boeiend. De foto van de natuur en kunst voor de deur mag als bewijs dienen.

Maar het hotel is verder prima. Men heeft twee "uitjes" georganiseerd. Het eerste is het diner. Met RER A gaan we naar Bir Hakim om daar in te schepen. Nu is dit het deel van Parijs waar veel toeristen zijn, en dus ook veel kleine criminelen. Deze keer gaat het mis. Onze Indiase collega Balawant heeft telefoon en portefeuille in de wijde zakken van zijn colbert zitten en wordt prompt gerold.

Hoewel lullig voor hem kunnen we nu niets anders doen dan aan de Quay de Grenelle plaats te nemen in een rondvaartboot.

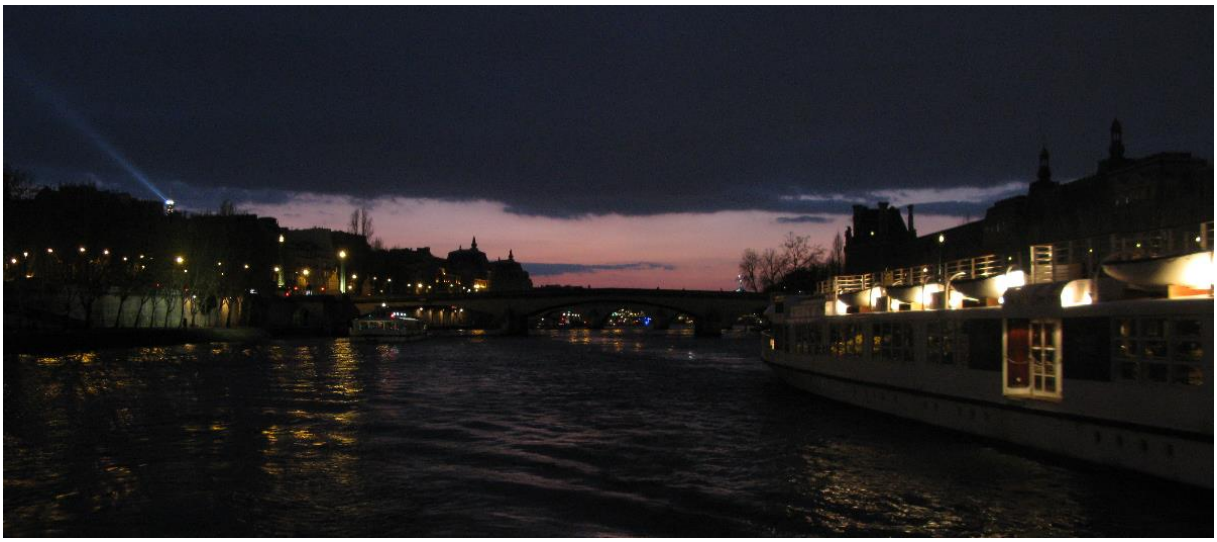

Er zijn een aantal plaatsen gereserveerd op deze dinerboot. Dat is verder een behoorlijk commercieel gebeuren, de boot wordt tot de laatste plek volgestampt. We zitten als haringen in een ton, en het eten wordt in hoog tempo geserveerd, zodat we vrij snel klaar. Verder is het niet ongezellig, al je door

de drukte aan boord weinig van de omgeving.

Als we weer terug zijn op het station bij de omgeving van het hotel blijkt er iets mis met de kaartjes. De tourniquets weigeren dienst. Kijk, en dan ben ik nog wel afkomstig uit een Utrechtse volksbuurt. Ik hijs me over de barrière. In eerste instantie kijkt men me met enige verbazing en afgrijzen aan, maar al snel ziet men de praktische kant van mijn oplossing. En dus kan ik zeggen dat ik de eerste ben die een IEA bestuur over hekjes heb laten klimmen.

Na de tweede dag worden we uitgenodigd om te kijken bij het ontwikkelingsinstituut van Schneider Electric. Aardig om te zien, maar het is vooral bedoelt om indruk te maken onder het motto “kijk eens wat wij allemaal kunnen”. En zo’n elektronica gigant kan natuurlijk heel veel, maar voor afstemming van ons onderzoeks en ontwikkelwerk doet het weinig. Maar ach, naast de goede vergaderingen die we wel hebben was het niet heel vervelend.

~~DUBLIN 0421-0422~~

European Energy Network

EnR Thinking Group Meeting, 21 April 2010, Dublin

Energy efficiency in industry and buildings

Agenda

Morning session – **"Energy Efficiency in Industry - how to make it work and how it can contribute to the EU targets for environment and competitiveness"**

9:00 Opening and introduction by Tomas Kåberger, Swedish Energy Agency, and representative of Sustainable Energy Authority Ireland

9:10 Presentation by Rob Kool, NL Agency

In deze verslagen lijkt alles vanzelf te gaan, maar internationale vergaderingen zijn een "gedoe" en soms gaat het gewoon fout. Deze bijeenkomst werd, bijvoorbeeld, op het laatste moment doorgeschoven naar het najaar, terwijl ik al een mooi verhaal had.

BRUSSEL, 23 APRIL

european council for an energy efficient economy

Agenda

Board meeting 23 April 2010

Meeting time: 09.30–17.00

Venue: Eurima
Avenue Louise 375 / 4
B–1050 Bruxelles

European Insulation Manufacturers Association

Deze en de volgende trip hebben niets boeiends naast het werk. Ik ga met de auto op en neer naar Brussel, en dat kost me verder de hele dag.

IEA Committee on Energy Research and Technology
EXPERTS' GROUP ON R&D PRIORITY SETTING AND EVALUATION

TRANSFORMING INNOVATION INTO
REALISTIC MARKET IMPLEMENTATION PROGRAMMES
27-28 April 2010

International Energy Agency
9, rue de la Fédération
Paris 75015

Op het laatst kom je zo vaak in Parijs dat het fototoestel thuis blijft en je alleen nog je werk archief hebt.

Uitgaande van het archief kan worden gezegd dat we in het IEA gebouw hebben vergaderd en dat we weer veel presentaties en ideeën langs hebben zien komen. Maar uiteindelijk heb ik zelfs geen idee waar we 's avonds gegeten hebben.

Deze foto van de Australische ambassade, waar het IEA zit komt dan ook van het internet.

BRETAGNE, VAKANTIE, 30 APRIL -7 MEI

TIEL PLOUMANAC'H, 30 APRIL

Muur aantikken en terug naar Frankrijk, daar komt het wel zo ongeveer op neer. Nu weten we precies waar we moeten zijn, het is eenvoudig gasgeven en op naar Ploumanac'h. Om precies te zijn naar Camping West. Daarmee vermijden we in thuis ieder geval Koninginnedag.

Het gezelschap bestaat dit jaar uit Jan Geelen, Les Prensenz (all four of them), Leon B met zijn nieuwe verovering Wendy, Hans W en John Kortland. En niet te vergeten ons eigenste Esther met Rommert. Ze hebben elkaar op de HBO leren kennen, en nu wordt het tijd dat hij iets begrijpt van Bretagne. We vertellen hem dat het tijd wordt dat hij een Snabbert wordt. Duurt even voor het bij hem inzinkt dat we mogelijkerwijs niet helemaal serieus zijn maar wij hebben in ieder geval fun.

We kunnen niet anders dan constateren dat we hier al zo vaak zijn geweest dat een verantwoord, chronologisch en kloppend verhaal er achteraf niet in zit. Daarom hier de highlights.

We spreken af elkaar in Frankrijk te treffen. Dat lukt, maar Les Prenenz zien we al eerder. Ergens in de buurt bij Abbeville is een Lucht[4] die we jaren geleden al hebben omgedoopt tot "de kikkers". Er is een tankstation, waar de grijze Passaat weer vol met diesel wordt gegooid, een restaurant, waar met ons hetzelfde gebeurt met koffie en een moerasachtig gebied met water met karpers en loopbruggen. Leuk om te kijken en om de benen te strekken. En er staan speeltoestellen voor kinderen in de vorm van kikkers, waarmee we de naam van de Lucht ook weer hebben verklaard. Lang verhaal kort: ook Les Prenenz voorzien hun bolide op dat moment op dezelfde plaats van brandstof.

Na aankomst trekken we in een veel te grote stacaravan. Altijd leuk voor gezamenlijke koffie etc.

[4] De Franse noemen het aire, maar ons Frans is slecht. Lucht is voldoende exact voor deze oppervlakte…

We doe we direct een verkenningsduik bij de Ranolien, ik met Hans die helaas er al snel weer uit moet met klaar problemen. Hoogtepunt van de duik is eigenlijk het moment dat we weer uit het water gaan op een plek waar iemand doedelzak staat te oefenen.

ST. MALO, 1 MEI

De volgende dag beginnen we met terug rijden naar St. Malo. Na de bijna 1000 kilometer van gisteren toch weer 167 kilometer. Maar wel met een goede reden, we willen bootduiken. Met de Nouvelle Decouverte gaan we naar een ongerept stuk onderwaterlandschap. 23 m diep, maar met Nitrox hou ik het er 40 minuten uit. Verder niet helemaal een succes. Mijn lood schiet los (maar ik raak het niet kwijt), Jan krijgt oor problemen en John raakt mij kwijt. Als we dan ook nog eens horen dat de 2e duik vier uur na terugkeer vertrekt bedenken we dat 1 duik genoeg is. We hebben haaien gezien en gefotografeerd, dus we noemen het een succes.

PLOUMANAC'H EN LANNION, 2 - 5 MEI

Om alle oren en andere vormen van duikstress rust te geven duiken we twee dagen niet. Verder staat er veel wind, en dat maakt duiken best gevaarlijk. Dat is nooit erg hier, er is zat te doen. Allereerst is er het klimmen over de rotsen. Rommert doet alles wat hij kan om te tonen dat we echt van de apen afstammen, waarbij Thomas stugge pogingen doet om dat beeld te versterken. Dat we in deze ronde geen gewonden hebben mag, in dit gezelschap een regelrecht wonder heten.

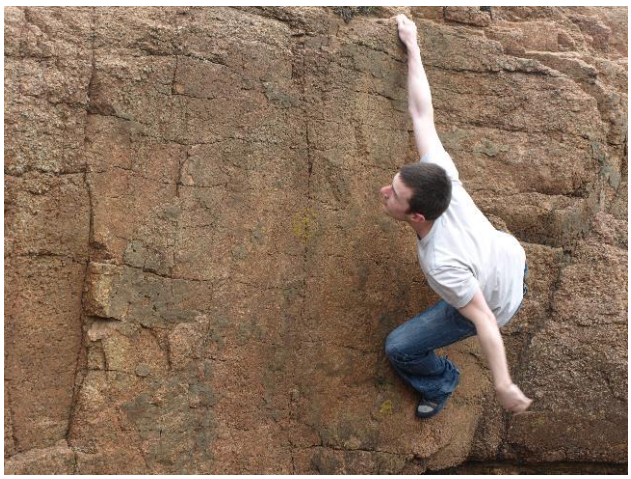

De rest neemt aan dat het bedwingen van het roze graniet leuk is, maar beperkt zich tot het fotografen van de pogingen. Met zijn allen doen we een het rondje langs het roze graniet, met vuurtoren en het haventje van het dorp.

Bovendien moeten er ieder jaar inkopen gedaan worden in Lannion, bij de drie grote supermarkten die daar zitten. Los van voordelig voor het leven op de camping is het ook goed voor mijn CD verzameling van Bretonse muziek.

Nelleke ontdekt daarbij ook nog een mega wolwinkel.

En als je dan toch richting Lannion rijdt kan je net zo goed door richting Le Yaudet. Los van het oude kerkje met bootjes aan het plafond en het altaar met Maria te bed is ook dit weer een leuke plek voor een groepswandeling.

De weggetjes worden steeds smaller naarmate je dichter op de kust komt.

Na le Yaudet kan je nog een stukje door tot je echt op de punt van dit stukje van de Coté d'Armour staat, het Pointe du Dourven. Het is een aangelegd gebied waar je kan wandelen tussen Eucalyptus- en Bamboebos en langs een kunst galerie. En altijd weer de rotsen waar je kunt proberen net niet in zee te vallen. Echt een stuk waar je een deel van de dag kan stukslaan.

In Lannion zit trouwens nog een winkel waarmee ik iedereen gek weet te maken door hem "*De Tienkamp*" te noemen[5]. Voor mij de zaak om vinnen te kopen voor de helft van de Nederlandse prijs en zeer betaalbare duikhandschoenen en -schoentjes.

[5] Een paar jaar later verovert Decathlon heel Europa.

Esther is zich aan het ontwikkelen tot fervent festivalganger en bij een meerdaags festival hoort natuurlijk een tentje dat drie keer niets kost, en bij voorkeur een heel festival mee gaat. Nu moeten we toegeven dat wij kampeerders van een andere generatie zijn. Bij ons werden tenten in de lucht gehouden door stevige stokken. Aan een koepeltent hebben we ons nooit gewaagd, al was het alleen maar omdat we veel ellende met die dingen hebben gezien tijdens onze kampeerreizen. Maar het product heeft zich ontwikkeld en in dit geval worden er geen eeuwigheidseisen aan het product gesteld, dus koopt ze een exemplaar “voor weinig” in de sportzaak. Of de aanschaf er als kampeergenot uit komt valt te bezien, maar alleen al de komische meerwaarde van het toekijken bij het opzetten is de moeite waard. Maar we moeten ze nageven, ze kijgen hem overeind en, met enige hulp, op den duur ook weer ingepakt. Ook al bemoeit de hele camping zich er mee.

Terug naar het duiken, Rommert wil dat ook wel eens proberen en met het oude pak van Wart lukt het om hem, bij de boothelling van het plaatsje, onder water te krijgen. Het bevalt zo goed dat hij een dag later weer mee gaat.

Wat dat duiken betreft, ik heb na jaren duiken in mijn trouwe Gates pak een nieuw droogpak gekocht waarmee ik meer bewegingsvrijheid in de rug heb. In dit pak zie ik er indrukwekkend uit. Zeker met camera zou je zo zeggen dat daar een echte duiker gaat.

Maar onder zo'n droogpak zit een onderpak, en het oude onderpak is tot op de draad versleten. De vraag is nu of Nelleke zelf zo'n pak kan maken. Op de lapjesmart[6] in Utrecht heeft Nelleke in overleg een paar afbraak uitverkoop lappen gekocht voor een try-out. Een aantal conclusies:

- Uiteraard heeft het een passend pak opgeleverd.
- Het is fleece, dus prima tegen de wind
- Als onderpak functioneert het voor geen meter, want in deze vorm isoleert het absoluut niet
- Iedereen wil er een foto van maken.
- Esther vindt um lilluk, zelfs als ik Korf vast houd.

Nelleke amuseert zich tijdens het duiken trouwens onder meer prima met de flora van de Bretonse kust, die begin mei op zijn mooist is.

[6] Soms komt mijn Utregse aksent nog naar boven

Voor iedereen die niet onder water gaat is er dan nog het aquarium in Tréburden. Gebouwd in de rotsen met aquaria van het onderwaterleven in de regio. Er boven staat een oerlelijk beeld op waar je, zoals overal hier, gewoon naar toe kan klimmen. En dan uitkijken over het water met zijn enorme aantal eilandjes. Maar eerst nog even over de aquaria.

Hoogtepunt zijn toch wel de sepias met hun 10 armen en prachtige streeppatronen.

Het houdt ons geruime tijd bezig voor we het aquarium beklimmen en genieten van het uitzicht.

Daarnaast is het tijd om in Lannion inkopen te doen voor “La grande fête”. Traditioneel houden we ergens in de week een BBQ, al was het alleen maar om toe te geven aan de pyromane neigingen van Oscar.

Dit jaar is het weer wel heel erg slecht en de campingbeheerder Jean Michel heeft bedacht dat het geen strak plan is als we tussen de caravans heen en weer hollen met worsten en sauzen. Als oud politieman overlegt hij niet, hij stelt vast.

In dit geval dat de BBQ wel onder zijn afdakje kan en de feestzaal van de camping gebruikt kan worden als plek voor een gezamenlijk maal.

Kijk dat is iets waar we natuurlijk geen nee tegen zeggen.

De beelden van dit maal zie je op een volgende pagina.

Het weer is inmiddels best mooi, wat het wandelen aangenaam maakt. We doen daarom ook nog een rondje langs la Clarté.

Dat klinkt alsof het heel wat is, maar in feite is het niet meer dan drie straatjes, een kerkhof en een kerk, direct om de hoek bij de camping. Maar wel met een waanzinnig uitzicht.

De laatste dag maken we nog twee duiken, maar omdat de duikstekken dicht bij de camping zijn blijft er tijd over om nog een klein ommetje te maken.

We kiezen voor het dorpje Pleumeur-Bodou dat 8 kilometer verderop ligt.

Het heeft een typisch Bretons kerkje, de St. Samson, uit de 16e en 17e eeuw met een ronde toren die tegen de kerktoren is aangebouwd.

Verder zijn er wat menhirs en een feunteun[7].

Dan vertrekken de meesten, alleen Les Prenenz blijven, net als wij, tot de volgende ochtend.

PLOUMENAC'H – TIEL 6 OF 7 MEI

Esther en Rommert vertrekken in het autootje van Rommert.

Het olielampje brandt.

"*Daar moeten we thuis iets aan doen*", stellen ze vast.

De spannende vraag komt dan naar boven hoe lang je kunt rijden met een olietekort voor de motor in de soep loopt.

In dit geval is het antwoord < 1000 km. Maar ze hebben nog een tent!

[7] Oude wasplaats.

Wij gaan met Les Prenenz voor een traditioneel afscheid naar de Buffalo Grill in Lannion. Fastfood in een vrolijke omgeving.

De volgende ochtend rijden wij naar huis.

Uiteraard weer via de Pont de Normandië.

Het was al eens opgevallen dat aan de voet van de brug een restaurantje zit.

Mooie smoes om in mijn nieuwe Bretonse shirt een portie mosselen weg te werken bij een mooi uitzicht.

Toegegeven, het heeft een decenium geduurt voordat de herinneringen zijn opgeschreven, maar ook deze versie van Bretagne in mei was weer meer dan de moeite waard.

Moeten we absoluut vaker doen.

BRUSSEL, 10 - 11 MEI

Dear Mr Kool,

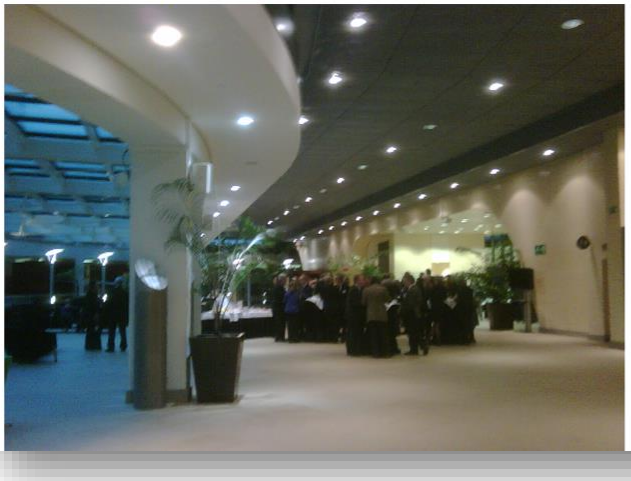

On 11th and 12th May 2010 the annual conference of the European Technology Platforms will be held in Brussels. The details of the program can be seen on http://ec.europa.eu/invest-in-research/policy/eu_tech_platform_en.htm.

The afternoon of the first day is devoted to 4 parallel workshops on some of the "great societal challenges". The first of this workshops on "clean energy" includes 3 sessions, among which one on "low carbon technologies - social dialogue". **We kindly ask you whether you would be willing and available to chair this session** (Duration 90

Kijk, en dan krijg je zo'n uitnodiging.

Of ik voorzitter kan zijn van een workshop.

De spontane reactie is "nee". Geen tijd, en geen zin. Maar zo eenvoudig is het leven niet. Het ministerie wil altijd overleg over dit soort uitnodigingen. En in dit geval worden die ineens heel blij. Kost weinig, we laten ons zien en de kans dat ik het verknal is marginaal, dus of ik maar naar Brussel af wil reizen. En zo eindig ik bij *ETP 2010: Working together on social challenges, Charlemagne Building, 170 Rue de la Loi (Wetstraat), BE-1049 Brussels.*

Volgens de laatste richtlijnen moeten we in één dag op en neer en wel met de trein. Maar in hun enthousiasme om me te laten gaan kan ik er zelfs overnachten om fris en fruitig aan de slag te kunnen. De keus valt op hotel Atlas.

De EU is bereid mijn onkosten te vergoeden. Nu moet je administratief zwaargewicht zijn om dat geld terug te krijgen, dus ook dat probleem kieper ik over de schutting. Geen idee of Nederland of Brussel heeft betaald, ik heb me er buiten weten te houden en ben niet het hotel uitgeschopt, dus wat mij betreft is het geregeld.

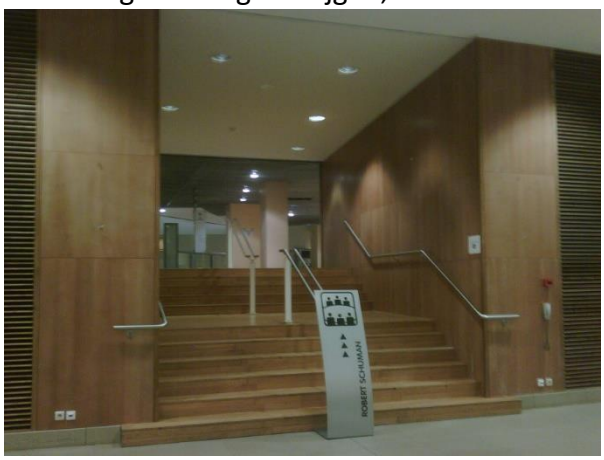

Het aardige van deze trip is wel dat ik weer eens in de "echte" EU gebouwen kom, en die zijn zeker aardig om van binnen de bekijken.

BALTIC & SCANDINAVIË, 27 MEI - 23 JUNI

Onze grote reis van 2010. Acht landen in een korte periode. Da's een lang verhaal. Een heel lang verhaal. En uniek: een breivakantie. Hebben we hier dus niet opgenomen. Wel de link

USA ACEEE CONFERENTIE, 14 – 24 AUGUSTUS

DE ACEEE CONFERENTIE EN MOGEN WE ER HEEN?

Kijk, je stapt niet zomaar in een vliegtuig als je denkt dat het ergens leuk is. Daarvoor moet je een overtuigend verhaal schrijven en de formele toestemmingsweg bewandelen. Die memo is bewaard gebleven en geeft een aardig beeld van het "wat, hoe & waarom" van een week Californië.

ACEEE
American Council for an Energy-Efficient Economy

Onderwerp: ***Deelname NL Energie en Klimaat aan ACEEE 2010 Summer Study (15-20 augustus 2010)***

Datum: 17 maart 2010

De ACEEE Summer Study is een tweejaarlijkse conferentie over energie-efficiency in de gebouwde omgeving. Er worden ruim 700 deelnemers verwacht uit alle delen van de wereld.

Het programma beslaat zowel technisch-inhoudelijke als beleidsmatige onderwerpen en bestaat uit 3 typen activiteiten:

- *11 parallelle panel sessies ('s ochtends), zie bijlage: presentatie van papers en discussie;*
- *parallelle informele sessies ('s middags) die door de deelnemers ter plekke georganiseerd worden over actuele onderwerpen;*
- *plenaire sessies ('s avonds): gerenommeerde gastsprekers geven een overzicht geven van de stand van zaken.*

Van de 11 parallelle panel sessies zijn de volgende sessies het meest relevant voor NL Energie en Klimaat:

- √ *Panel 1: Residential Buildings: Technologies, Design, Performance Analysis, and Building Industry Trends*
- √ *Panel 2: Residential Buildings: Program Design, Implementation, and Evaluation*
- √ *Panel 5: Utilities: Energizing Energy Efficiency*
- √ *Panel 6: Revolutionizing Market Transformation*
- √ *Panel 7: Human and Social Dimensions of Energy Use: Trends and Their Implications*
- √ *Panel 8: Energy Efficiency and Climate Change: Integrating Policies*
- √ *Panel 9: Strategies for Appliances, Lighting, Electronics and Miscellaneous End Use*

Binnen deze panels komen papers aan de orde die direct te maken hebben met opdrachten die NL Energie en Klimaat voor EZ (en VROM) uitvoert, die als prioriteit in het Nederlandse beleid (Schoon & Zuinig) zijn aangegeven en die een belangrijke bijdrage leveren aan de Nederlandse besparingen: Ecodesign en Labelling (network standby, televisies, verlichting), Energy Star (ICT apparatuur), de Implementing Agreement 4E (afstemmen minimum efficiency eisen voor apparaten) en de Energy Service Directive (witte certificaten, slimme meters).

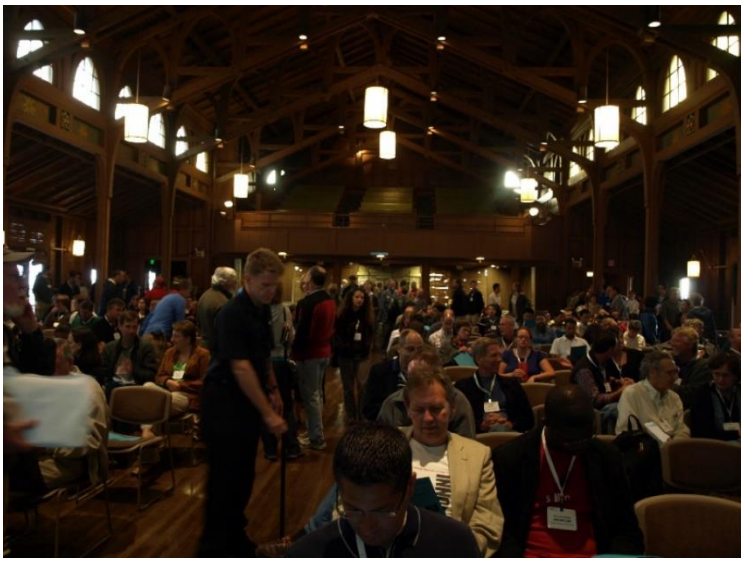

Aanwezigheid van NL Energie en Klimaat op de ACEEE is noodzakelijk in een tijd waarin de internationale context van energie efficiency uiterst belangrijk is: zowel voor het beleid als voor concrete eisen aan apparaten en gebouwen is wat in andere delen van de wereld gebeurt medebepalend voor Nederlands en Europees beleid (en andersom!). Wil NL Energie en Klimaat haar opdrachtgevers goed kunnen adviseren dan is een actueel overzicht van ontwikkelingen en goede contacten met buitenlandse collega's en beleidsmakers van groot belang. Het programma biedt een uitstekende gelegenheid om dit overzicht in een keer te verkrijgen en contacten aan te knopen en te onderhouden.

Hans-Paul neemt de technisch-inhoudelijke onderdelen van programma voor zijn rekening (panels 1, 5 en 9). Als expert op het gebied van stand-by plant hij een informele sessie over networked stand-by om de voorbereiding van eisen internationaal af te stemmen. Als voorzitter van de Implementing Agreement 4^E neemt hij deel aan de Transatlantic Dialogue on Standards and Labelling.

Rob Kool neemt de technisch inhoudelijke onderdelen 6, 7 en 8 voor zijn rekening. Voor panel 8 is een artikel van hem geaccepteerd over de ESD, waarbij de

mogelijkheid bestaat om onze ervaringen te spiegelen aan die van internationale experts. Panel 6 ligt in het verlengde van het werk voor de IEA Expertgroup on R&D die, onder zijn voorzitterschap, eind april over het zelfde onderwerp praat.

ACEEE organiseert meerdere conferenties per jaar, maar tijdens deze summerstudy vindt ook de transatlantic dialogue plaats, een bijeenkomst tussen ACEEE, ECEEE en enkele andere netwerken, waaronder de Climate Foundation, RAP en CLASP. Dit is een informeel overleg waarbij mogelijkheden tot wederzijdse ondersteuning worden besproken. Dit heeft in het verleden onder meer geleid tot deelname van RAP aan IEA DSM (Rob is vice chair van dit IA), ondersteuning van ACEEE aan de gedragsconferentie van verleden jaar van SenterNovem en de financiering van een deel van ECEEE door Amerikaanse instituten. Rob vervuld de functie van vicepresident van ECEEE.

Panel 7 ligt in het verlengde van de gedragsconferentie van 2009 en is onderwerp voor E^nR . Nederland streeft er naar de gedragsconferentie tot een onderwerp te maken dat rouleert binnen Europa. We zijn hier een eind mee op weg, en willen dat graag goed afronden.

Voor beiden geldt dat de conferentie daarnaast is opgenomen onder het onderdeel persoonlijke ontwikkeling van het IWOP. Het up to date houden van beleidskennis, met daarin ook de bouw component is wezenlijk voor ons werk.

We realiseren ons dat we in principe werken aan "een medewerker op een plaats", maar gelet op de omvang van de conferentie willen we toch met twee aanvragen komen. Door de verdeling van de onderwerpen zal het "een medewerker op een plaats" best lukken.

We vragen nu al om toestemming omdat we gebruik kunnen maken van de "early bird" aanbiedingen waardoor het goedkoper wordt en omdat voorbereiding deels in eigen tijd laats vindt.

Art Rosenfeld

VRIJDAG: NAAR PACIFIC GROVE

De prachtige aanvrage liet geen ruimte voor discussie. Maar men is licht jaloers op collega's die de oceaan over mogen en dus zijn er ambtelijke molens. En zoals bekent: die malen traag. Tegen de tijd dat alles geregeld is, is alle inschrijving gesloten.

Nu ken ik wat mensen daar, dus een simpel mailtje, in combinatie met het feit dat ik op de sprekerslijst sta, zorgt dat de inschrijving verder geen probleem is. Helaas kan dat niet worden gezegd van het onderdak. Daar zit alles ram vol. En dus begint de afdeling boeking een intensieve speurtocht naar een kamer met bed. Gelukkig gaat dat niet van mijn budget, want Best Western dat wordt geboekt mag dan geen 5 sterren hotel zijn, het is fors duurder dan Asilomar waar de conferentie wordt gehouden.

Om hier te komen ben ik voor zevenen op Passewaaij vertrokken en via Schiphol naar San Francisco gevlogen. Businessclass is niet heel vermoeiend, dus je bent niet totaal afgedraaid als je daar land. Dat is ook maar goed ook, want dan is er nog zo'n 170 kilometer te gaan. Dat gaat met een huurauto, want een week een huurauto is goedkoper dan een vliegtuig naar Monterey & een taxi naar Pacific Grove of een taxi vanaf een vliegveld. En een bus kan wel, maar 4,5 uur met twee overstappen is met bagage zelfs voor de afdeling budgetbewaking te gortig na een intercontinentale vlucht. Dat laatste stuk van de reis is beschreven in een kebab report… en duurt 5 uur.

Onmiddellijk na aankomst valt het aantal platte snelle auto's op. De Lamborghini's worden zelfs per vrachtauto aangevoerd.

Zodra ik heb uitgepakt is het haptijd. Onderweg naar het kebab-verstrekkings-punt kom ik langs een hamburgertent waarvan de parkeerplaats volstrekt vol staat met sportauto's die allemaal even duur zijn als het hele hamburgerrestaurant. Voor nu zet ik het plan om kebab te scoren door, maar als het van de week minder druk is, is dit misschien toch een idee.

Auto's? Ik heb er niets mee, maar hierna een pagina om de couleur lokale te onderstrepen.

PETRA, PACIFIC GROVE, DOOR BOB KEPAP

"Wil u alvast iets drinken", vraagt de serveerster. Nu heb ik last van vooroordelen. Een natural blond in een kebabtent, dat wekt argwaan. "*Koffie graag, Turks*" Ze kijkt me vreemd aan. "*Na het eten*?" probeert ze. "*Nee nu*" ik leg uit dat, hoewel het er nog licht is, mijn gevoelstijd zegt dat het 03.40 in de ochtend is.

Hoe ben ik hier zo gekomen? Eigenlijk heel simpel. Je stapt in een vliegtuig, loopt dan vertraging op en na het verlaten van het vliegveld in de huurauto beland je in de grootmoeder aller files. Vijf-en-een half uur na de ferme landing ben ik bij het hotel. Dat is 8 uur na de vorige maaltijd, en die was niet weg te hachelen. (Waar is Vluchtvoer-reporters.com als je ze nodig hebt). Ik heb dus een stevige trek, en door de gevoelstijd weinig fantasie.

De laptop wordt open gerukt en één google later heb ik een kebab restaurant in de straat. "Petra" het spreekt me aan. Ik besluit er heen te wandelen. Fout, want wandelen doe je hier niet. Voetpaden hebben ze nooit van gehoord, en dat willen ze graag zo houden. Wel hebben ze de voetganger hier heilig verklaard. Auto's stoppen bij iedere kruising, en als een voetganger boos naar ze kijkt gaat ook onmiddellijk het rempedaal in.

Tegelijk is hier een toertocht van veel te dure auto's gaande (Met een Porsche ben je hier

een totale lozer, ik rij in een Mazdaatje). Het lijkt of ik in een slapstick zit. Lotussen, Lamborghini's en ander pooierbakken rijden 30 km/uur en staan om de 100 m stil. Zuchtend trekken de bakken dan weer op, alsof ze willen zeggen: ik kan ook > 200..

Inmiddels heb ik voor $17,50 een sandwich Shish Kebab besteld. De serveerster is ondertussen goed gekeurd: het is zaak me veel koffie te voeren, anders eindig ik hier snurkend op de bank. Gratis refills van uitstekend

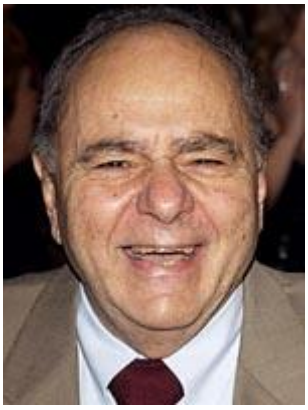

kwaliteit volgen elkaar op. De muziek is op het voedsel afgestemd (Voor kenners: Disney 's Aladin muziek) Dan kijkt de eigenaar de zaak in: Een soort Michael Constantine, even kaal, maar met snor. Ik ben gerust gesteld, met zo'n uiterlijk zit ik snor.

Dan het bestelde broodje, want daar draait het om. Waar te beginnen. Allereerst is er pita. Ik neem alles terug wat ik over pita heb gezegd. Niets harde koolhydraat korst met lokale derdegraads verbranding, maar fantastisch brood. In voldoende hoeveelheid voor drie broodjes DC in een mandje ingewikkeld in papier om uitdrogen tegen te gaan. Verder wordt het als schotel geserveerd: losse salade, vlees op spies, rijst met kruiden en saus, olijfjes en

feta door de salade, uitjes er bij. Het is aan de klant om het zelf af te mengen of gewoon als maaltijd te eten.

Er is helemaal niets mis met dit gerecht. Als het teveel is gaat het in een doggie bag. Alleen het worteltje vond ik overdone. De prijs: eigenlijk moet je uitgaan van 2 broodjes. Met de dollarkoers zit je dan net onder de € 7. Zeer acceptabel voor deze wereldkwaliteit.

Op weg naar het hotel zie ik een automobilist vertwijfeld kijken. Zijn auto, met een waarde van meer dan ons huis staat klem geparkeerd door mede patsers. Tevreden loop ik door terwijl ik aan de overkant een lotus in de remmen zie gaan voor een overstekend hert. Die zijn hier ook heilig!

Petra, Lighthouse Avenue 477, Pacific Grove, CA

ZATERDAG: CARMEL BY THE SEA, PACIFIC GROVE CITY OF SEASIDE

Je hebt recht op één dag bijkomen voor het werk losbarst. Bij ACEEE is dat op zondagmiddag. De ochtend begint met ontbijt in het hotel. Op zich al bijzonder, meestal kom je in de VS niet verder dan zielig naar een magnetron en instant pap kijken onder het verdriet van slappe koffie. Er is weinig plek dus ik eindig aan een tafeltje met een Californische native. Buitenlanders zijn altijd boeiend voor hen. Hij legt onmiddellijk uit dat hij hier voor de autorally is dat hij net andere banden onder zijn Lamborghini heeft gelegd. Dat was me al opgevallen toen ik op de parkeerplaats was, dus er kan op de juiste manier bevestigend geknikt worden. Desgevraagd leg ik uit dat ik op een technische conferentie over energietechniek ben afgekomen. Dat wekt groot enthousiasme. Hij is installateur en weet alles van energie. Het moment om eens te vragen hoe een installateur aan een Lamborghini komt; in ons land zit dat er niet aan. Hij grijnst breed en zegt: "*Hier ook niet, maar ik ben specialist, ik ben al dertig jaar specialist.*" Het blijkt dat hij al dertig jaar alleen ziekenhuizen doet. En daar heb je regels die steeds worden aangepast en advocaten die iedereen een poot proberen uit te draaien. Geen beginnend installateur waagt het hier een klus aan te nemen, want alles komt bovenop oudere installaties met aangepaste spelregels. Hij is in die 30 jaar meegegroeid met de situatie en kan daarom "wat meer" vragen.

Weer een flinke les wijzer kan ik gaan genieten van de vrije dag.

Dat begint met boodschappen doen. Nelleke heeft gevraagd wol te kopen voor een breicursus waar ze mee bezig is. De winkel ligt Carmel at Sea, een schitterende rit langs een stukje Californische kust. Als ik er kom is de winkel nog dicht. De verklaring is veel te mooi om niet integraal in dit verhaal op te nemen:

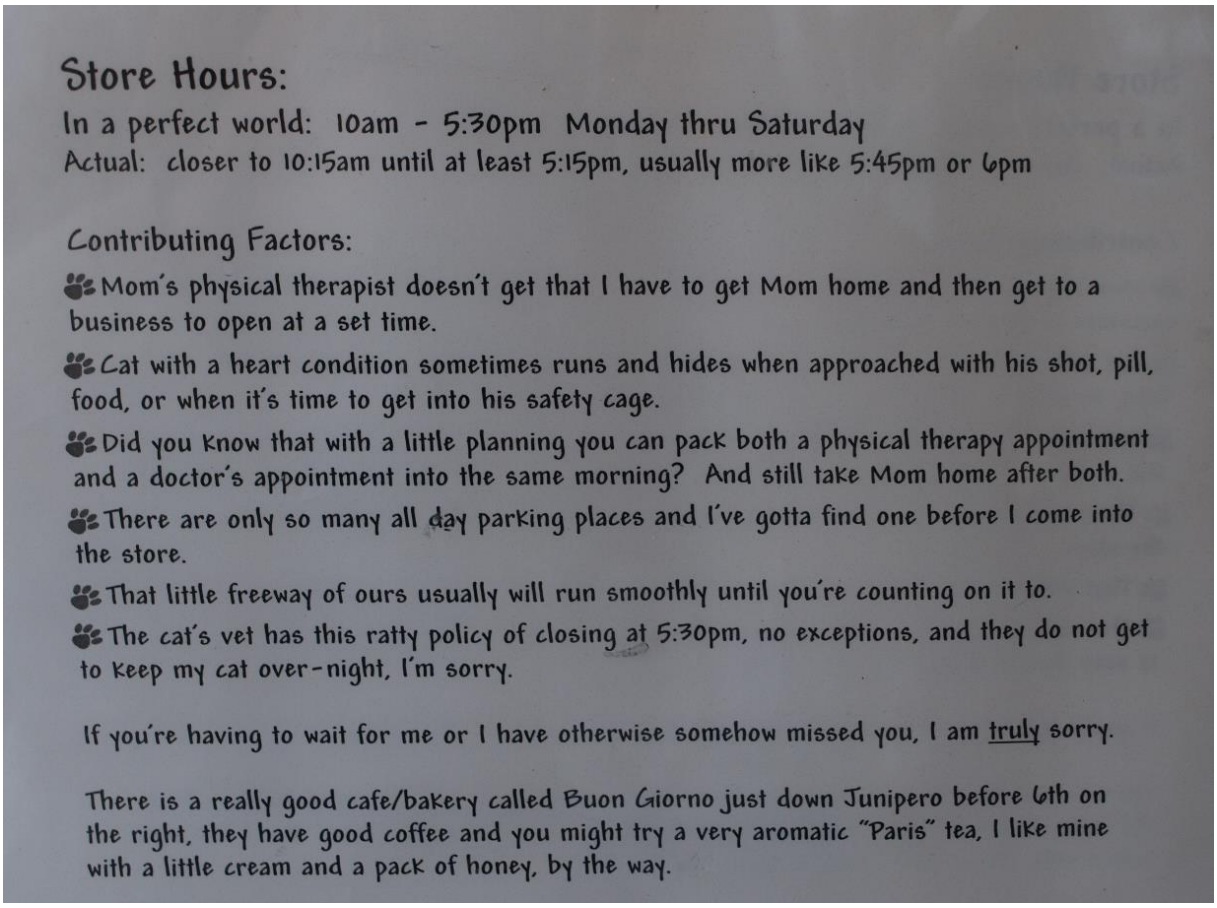

Store Hours:

In a perfect world: 10am - 5:30pm Monday thru Saturday
Actual: closer to 10:15am until at least 5:15pm, usually more like 5:45pm or 6pm

Contributing Factors:

- Mom's physical therapist doesn't get that I have to get Mom home and then get to a business to open at a set time.
- Cat with a heart condition sometimes runs and hides when approached with his shot, pill, food, or when it's time to get into his safety cage.
- Did you know that with a little planning you can pack both a physical therapy appointment and a doctor's appointment into the same morning? And still take Mom home after both.
- There are only so many all day parking places and I've gotta find one before I come into the store.
- That little freeway of ours usually will run smoothly until you're counting on it to.
- The cat's vet has this ratty policy of closing at 5:30pm, no exceptions, and they do not get to keep my cat over-night, I'm sorry.

If you're having to wait for me or I have otherwise somehow missed you, I am truly sorry.

There is a really good cafe/bakery called Buon Giorno just down Junipero before 6th on the right, they have good coffee and you might try a very aromatic "Paris" tea, I like mine with a little cream and a pack of honey, by the way.

Wachten is in een omgeving als deze helemaal niet verkeerd. Duinen met naaldbomen, met daartussen typische Amerikaanse huizen. En veel platte auto's van de rally rijden niet alleen door Pacific Grove maar ook naar Carmel.

Nadat ik de buit binnen heb, waarbij ik wel even naar huis heb gebeld om te vragen of "dit" nu echt het goede spul was, gaat de rit terug naar Pacific Grove en van daar door naar Monterey. Ondertussen worden er meerdere stops gemaakt om te genieten van de natuur.

In Monterey is de eerste stop ook een breiwinkel. De spintol die er wordt gekocht blijkt achteraf import uit Gelderland te zijn. Hierna "wat" natuur.

Onder die natuur vallen uiteraard de zeehonden en zeeleeuwen langs de kust en de marmotten, pelikanen en meeuwen. Ook de herten moet je hier met een eind hout van je af houden. Heel bijzonder blijven de kolibries die je met wat moeite kan spotten.

Na de begraafplaats bij Point Pinos Lighthouse, die je alleen om de vele herten al niet mag missen, gaat de rit verder naar de City of Seaside met meer winkels en veel strand. Bij Starbucks verdwijnen de laatste sporen van het slootwater van vanochtend.

Verder is er veel narigheid in de natuur. In de pennisula van Monterey komt van oudsher *Pinus radiata* voor, een den. Sinds de ’90’er jaren hebben die last van een schimmelinfectie die “Dennenkanker” wordt genoemd en die bijna de hele populatie heeft aangestoken. Sommige bomen lijken zich te herstellen en er wordt geëxperimenteerd met resistente exemplaren, maar er is al veel verloren gegaan.

De avond eindigt bij een maaltijd bij een Mexicaans restaurant. Eenvoudig maar smakelijk eten.

Tegen de tijd dat de dag echt om is kan je de laatste platte auto’s door het dorp zien rijden.

Morgen is het tijd voor serieus werk in Asilomar. Maar dat heeft nog geen onmiddellijke haast.

ZONDAG: MONTEREY PIER, PACIFIC GROVE

De conferentie begint om twee uur, maar op dat tijdstip staat iedereen in de rij voor kamersleutels. Ik heb alleen “nekhanger” met naam en bonnenkaart voor de maaltijden nodig. Dus ik kan er op mijn gemak heen. En vooral: er is tijd om eerst nog wat anders te doen.

Onder dat “anders” valt ook de lunch en dus valt de keuze op een wandeling door Monterey, vooral rond en over de pier. Rond de pier zwerven altijd zeehonden en -leeuwen. Een groep zeeleeuwen doet het spelletje “met hoeveel kan je in een boot”. Het juiste antwoord is onduidelijk, want de bootjes lopen vol (zie eerder)[8], en dat lijken ze heel bevredigend te vinden.

De pier zelf is een aanrader. Dit hele gebied is sterk in houten borden en figuren. De laatste worden vooral met kettingzagen gemaakt. De pier heeft veel voorbeelden. Maar er is meer.

Om te beginnen souvenirs, altijd lollig om te bekijken, en verder goede koffie en prima ijs. Op alleen ijs kan je niet lopen, maar er zijn ook verschillende stalletjes die clam chowder verkopen, mijn favoriete soep in de VS, hoewel je me er ook buiten dit land voor wakker kan maken. Het wordt geserveerd in een verse bol om maximale schade te veroorzaken tijdens het eten. Dus is het niet alleen lekker, maar ook vermakelijk.

Kortom, je slaat makkelijk een halve dag stuk in dit gebied. Maar dan wordt het tijd om richting Asilomar te gaan. De fun lijkt überhaupt voorbij. Hier en daar staat nog een verdwaalde platte auto, maar op veel plaatsen worden rally auto’s al weer ingepakt om naar huis gereden te worden 😊

[8] De foto eindigt in het NOB boek “*Onderwaterbiologie Wereldwijd*”

De kuststrook is in heel smal gebied in Californië, met een fris kustklimaat. Daarachter ligt een laag gebergte waar het ernstig heet kan worden. De terugrit gaat door de uitlopers van

deze keten. Je kijkt je ogen er sowieso uit, maar een aardig element om extra naar te kijken zijn de brievenbussen. Velen besteden veel aandacht aan een eigen bus met bijzonder ontwerp. Zee motieven en de monarchvlinder zijn terugkerende thema's.

ACEEE
American Council for an Energy-Efficient Economy

the grapevine

Sunday, August 15, 2010

ACEEE Summer Study at Asilomar, California

Co-Chairs' Welcome

Craig Wray

Industrialized nations worldwide must profoundly change their energy supply and demand habits, in part to better use available resources and maintain prosperity, but also to reduce carbon emissions and avoid negative consequences of climate change. Recognizing this need, the Obama administration recently set a 2050 goal of reducing U.S. CO_2 emissions by 83% relative to 2005 levels. Improving how we produce and distribute energy is a necessary step toward achieving this goal, but we must also reduce the energy consumed by our building, industry, and transportation sectors.

Eighteen years ago, some of the attendees at this year's Summer Study contributed to a U.S. Congress Office of Technology Assessment (OTA) report, which suggested that efficiency measures in buildings could enable a one-third reduction in energy con-

bert Hawsey

ion by 2015. More recent reports by the McKinsey Global nd the National Academies' reinforce this position: arginal costs associated with carbon emission

Director's Welcome

Trust Us: ACEEE Is 30 Years Young & Looking Ahead to Another 30 (or more)!

Welcome to Summer Study! When ACEEE hosted the first Summer Study in 1980 at the University of California, Santa Cruz, we were a brand new organization of volunteers. Since then, we've grown into a professional organization of 40 full-time staff while the Summer Study has grown from about 100 participants in 1980 to a sell-out crowd of over 1,000 this year. During the past 30 years, we've had many accomplishments, but many more challenges lie ahead.

Among notable accomplishments, energy use per unit GDP is down 46% in 2009 from 1980 levels. Major contributing factors to this achievement are appliance and vehicle efficiency standards; utility-sector energy efficiency programs; and myriad policy and program actions at the state level. ACEEE has worked in all of these areas; we've led work on appliance efficiency standards

Steve Nadel

De trip eindigt bij het natuurreservaat Asilomar waar de conferentie wordt gehouden. Het "dagelijkse clubblad" ligt al klaar en ook de rest van de administratie is snel afgehandeld. Daarna is het vooral hangen op de trappen van het hoofdgebouw en praten met bekenden.

Dit proces duurt altijd de halve middag en geeft de mogelijkheid om via het terrein even naar zee te lopen. Onderweg zijn de gevolgen van de dennenziekte heel goed zichtbaar. Waar vroeger het gebied werd gedomineerd door bomen die waren gevormd door de wind uit zee is er nu vooral afgestorven hout. Het is een triest gezicht.

In het water doen Californiërs wat ze doen: ze surfen.

De vrije tijd is echter nu wel voorbij. De conferentie begint met een stevige openingslezing en een diner. Daarbij eindig je aan een ronde tafel met onbekenden. Leuk om mensen te ontmoeten, al gaan de meeste gesprekken over energie. Dat is tenslotte waarom we hier zijn, en iedereen wil wel weten wat de rol van anderen op dit punt is en of er misschien wel sprekers aan tafel zitten. Wat dat betreft zit ik deze keer goed.

Na een best wel vermoeiende dag eindig ik in het Best-Western. Prima plek, maar toch niet zo leuk als “on the grounds”

MAANDAG & DINSDAG: ACEEE OP ASILOMAR

De week begint met twee-en-een halve dag lezingen. ’s Ochtends een reeks, ’s middags informal sessions waar 2x2 uur wordt gediscussieerd over… energie en dan na het diner nog een lezing met een stevige discussie sessie.

Daartussen door wordt er nagepraat of voorbesproken tijdens slechte koffie en prima muffins en bagles. En er is in de grote hal een postersession, waar mensen achter een tafeltje hun produkten, projecten en ideeën kunnen verkopen. Hoe boeiend en zinvol ook, niet iets voor dit verhaal.

Het enige interessante is hoe kom je er. Het is een kilometer, dus het Amerikaanse antwoord is “on wheels”, waarbij healthfreaks er maar twee hebben en zelf trappen.

Mijn keuze is om te wandelen. Het weer is fantastisch en je zit toch een groot deel van de dag binnen.

Dat is niet alleen gezonder, maar je krijgt ook een prachtig beeld van de omgeving. Zie ook de volgende pagina.

U.S.
MAIL
611
Krant op oprit
STOP
LOOK
&
LISTEN
TOO

WOENSDAG: 17 MILES DRIVE, CARMEL MISSION & MONTEREY

Als gezegd, de woensdag begint als de vorige twee dagen, maar in de middag zijn er alleen excursies/events. Het een is yoga, de ander een begeleide wandeling over het Asilomar terrein. Dat laatste heb ik al eens gedaan, boeiend, maar een keer is genoeg. Inmiddels doe ik die wandeling wel tijdens de lunches. Vandaag sla ik de lunch over, twee koffiebagels met creamcheese zijn genoeg.

Richting Carmel ligt 17 Miles Drive. De eerste keren dat ik hier was de vraag waarom je die afstand zou willen rijden. Pas de laatste keer drong het tot me door dat het niet om een afstand staat, maar om een van de vele natuurreservaten in dit gebied.

17 Miles Drive gaat voornamelijk langs de kust. Vanaf Pacific Groove langs Delmonte Forrest en Pebble Beach tot Carmel by the Sea. Onderweg kan je op diverse plaatsen stoppen om naar de zee en eilandjes, tussen het reuzenkelp, te kijken. Ze zitten onder de guano, aalscholvers en zeezoogdieren. Of je kan een stukje wandelen in de duinen.

"Montereend" die jaren als bureaubladfoto zal fungeren.

Hier wordt de foto gemaakt van de

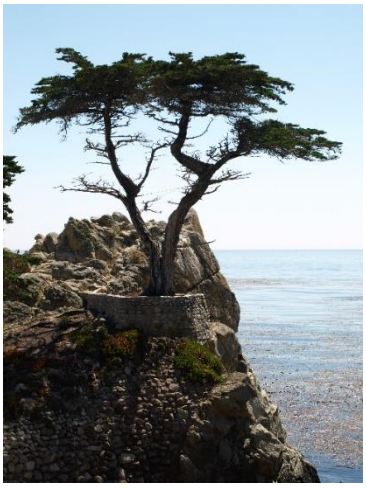

Het "boegbeeld" van 17 Miles Drive is een cypress die eenzaam op een rots staat. Die is op alle souvernirs afgedrukt met het jaar 1919, het jaar waarin het reservaat is gevormd. En omdat dit het geboorte jaar van mijn vader is ga ik zelfs met een thermo-theebeker naar huis.Maar het plaatje is mooier dan de beker 😊

Het enige niet natuurlijke in het gebied is een golfcourse, maar die is al zo oud, en de leden zijn zo rijk dat je die nooit meer weg krijgt. Ze grossieren in “wegblijven” borden maar verder is 17 Miles Drive een aanrader.

Zaterdag had ik al even in Carmel by the Sea gekeken, nu is het tijd voor een uitgebreidere stop. Carmel Mission Basilica is een oud Spaans kerkje dat de moeite is om even binnen te lopen.

Los van kerkelijke kunst is er ook een klein museum met oude munten, kerkelijke kledij en afbeeldingen van het oude Carmel.

Buiten kan je door de kloostergangen lopen en over het kerkhof, waar alle graven zijn afgezet met Abalone schelpen. In Carmel Mission is verder een stuk ingericht om je zicht te geven op het oude kloosterleven, en voor alle zekerheid is er een souvenirshop. Ik vind de foto’s voldoende, ook van de prachte flora die je hier hebt.

En zo sla je op een uiterst aangenmae manier de vrije middag van de conferentie stuk.

’s Avonds is er een van de social events, het bezoek aan het aquarium van Monterey.

We worden met bussen naar het aquarium gebracht waar aardbeien met gesmolten chocolade een deel van het foute, maar o zo lekkere voedsel is. We storten ons met veel enthousiasme op. En verder hebben we dit fantastische aquarium voor onszelf. Op de volgende pagina een ruim onvoldoende beeld van wat er allemaal te zien is.

DONDERDAG: ACEEE OP ASILOMAR

De donderdag is er weer een van lezingen en discussie. Er is een excursie is naar het boiler museum, maar die valt in de categorie één keer leuk. Een wandeling over de boardwalk naar de Pacific tussen de middag is het enige niet-conferentie vermaak. Er zijn veel vogels en eekhoorns, dus het is een prima wandeling. En eigenlijk ook wel noodzakelijk, want zo langzamerhand is iedereen wel suf geluld. Dat er op de foto dan ook geen congresgangers staan is redelijk uniek.

’s Avonds is het bal. Een bandje van niet heel erg vreselijk spelende congresgangers vermaakt de rest. Ik stort me kort op de guacamole, rootbeer & popcorn en besluit dat er weer voldoende Amerikaanse cultuur is opgesnoven. Buiten zien we in de verte de fonteinen van wat passerende walvissen. Het blijft mooi hier!

VRIJDAG: BIG BASSIN

Na de ochtend zit het er op. Het is rustig, de meesten haken af na “the party”. En na de presentatie en een week werken is het weer tijd voor natuur. Big Basin Redwood reserve ligt 170 km verderop, dus voor Amerikaanse begrippen is dat de achtertuin. Het lijkt me leuk om tussen redwoods te lopen en een rit rond Monterey Bay van Pacific Grove naar Carmel en vervolgens de bossen in is helemaal niet vervelend.

Het park heeft meer van 130 kilometer wandelpad, dus het is eenvoudig er een paar uur stuk te slaan, wandelend tussen bomen van > 100 meter hoog.

Tijdens het wandelen is het stevig klimmen en dalen. Bij vertrek weet je één ding zeker: ja hebt nog niet de helft gezien!

‘s Avonds eet ik bij de hamburgertent die de eerste keer nog gebarricadeerd was met platte auto’s. Voor Amerikaanse begrippen bestel ik uiterst bescheiden. Een soepje, een burger en wat uienringen. De clam chowder is prima, en op de foto is een typisch Amerikaans verschijnsel te zien: je krijgt er wat crackers in plastic bij. De hamburger is er een met blauwe kaas. Op de foto is te zien dat die bestelling weer een onderschatting van het Amerikaanse voedsel is. Ja, er zit blauwe kaas op, maar daarop een ei en ruim bacon. Het eindresultaat is dat ze me de zaak uit kunnen rollen, maar ik heb goed en betaalbaar gegeten.

ZATERDAG: PACIFIC GROVE, MOSS LANDING, SAN FRANCISCO

Met een laatste blik op Pacific Grove gaan de koffers in de auto en begint de rit naar het vliegveld. Omdat het toch een heel eind is stop ik bij Moss Landing, en wel bij de begraafplaats van de stad. Tenslotte is daar veel parkeerplek. De begraafplaats is voornamelijk voor het Spaanstalige deel van de bevolking. Daar is een cultuur van heel veel beelden en heel veel bloemen. De rit eindigt met een snelle blik op San Francisco, het stadhuis en de Victorian Houses

ZONDAG: TIEL

Na een lange vlucht van zaterdag op zondag lever ik veel breimateriaal af in Tiel.

Amerika, het blijft fascineren.

PARIJS, 6 - 7 SEPTEMBER

Er is een onderwerp en ik sta luid en duidelijk in de deelnemerslijst. Maar uiteindelijk blijft er maar één echte herinnering. Een broodje Kebab, of Sandwich Grec, zie maar.

COMMUNICATION ... IMPACT ... GROWTH

IEA ENERGY TECHNOLOGY NETWORK SEMINAR & WORKSHOP

09.00 – 18.00 HRS, TUESDAY 7 SEPTEMBER 2010
IEA HEADQUARTERS, PARIS
9 RUE DE LA FÉDÉRATION, 75015 PARIS

Rob Kool is Chair of the CERT Experts Group on R&D Priority Setting and Evaluation. He is Manager, Energy & Climate Cooperation Europe, at SenterNovem, the Netherlands, where he has twenty years of experience working on a broad range of topics. Rob Kool is Vice-Chair of the IEA IA-Demand-Side Management Programme Executive Committee, former President of the European Energy Agencies Network (EnR) and former Vice President of the European Council for an Energy Efficient Economy (ECEEE).

SANDWICH GREC, PARIJS, DOOR BOB KEPAP

Het is aardig dat je als kebab reporter wordt geconfronteerd met je eigen vooroordelen. Ga maar na wat je triggert om een broodjeszaak binnen te gaan (deze vraag is niet voor Bert). Dan geldt: as long as it moves, I'll eat it). Wat kenmerken: Uithangbord en inventaris met veel rood, draaiende vleeschspies, salade bar, sauzen, personeel met Mediterraan uiterlijk…..

Ze zijn allemaal al eens fout gebleken in onze zoektocht naar de holy grail onder de kebab. Dus hier een verslag van een Sandwich Grec. Wie denkt dat Kebab alleen Kebab is als er Kebab op staat kan nu weer wat anders gaan doen.

Mijn baas had me vandaag voor een klusje naar Parijs gestuurd. Trein vertraging, kortom met honger het hotel aan de Boulevard de Grenelle

in. Ik slaap hier regelmatig, en ken de buurt. Tamelijk fantasieloos besluit ik tot een snelle kebab. Wat een narigheid, de buurman is dicht. Smerige zaak, maar acceptabele kebab voor overzichtelijke prijs en echt de buurman, als je de videotheek negeert. Nu ken ik nog een goede kebabber, vlak bij de Ecole Militaire, tegenover de Eifeltoren. Da's een kwartiertje lopen,

dus dat gaat nog wel. Alleen duurt het vandaag wat langer. Morgen protesteren de Fransen tegen het verlagen van pensioenen, het uitzetten van Roma en het hebben van een uitgeweken Hongaar als president. Eens per eeuw lopen dat soort protesten uit de hand, waarna ze guillotines oprichten. Maar omdat ze zo vaak staken is het meestal gemoedelijk en goed georganiseerd. De hekken en betonblokken staan al keurig opgesteld, zodat ik stug om moet lopen. Met uitzondering van de agent van toezicht is de gehele Parijse politiemacht vanavond vroeg onder de wol, zodat ze morgen vrolijk naar de demonstranten kunnen zwaaien.

Door al die voorbereidingen zie ik pas laat dat de kebabber niet meer is. Er zit nu een grand café waar hordes Amerikanen nu al het beste plekje hebben opgezocht voor een goed uitzicht op de demonstratie van morgen. Teleurgesteld keer ik terug naar het hotel… Dan zie ik ineens de buurman van de buurman (nee, niet de videotheek). Het is Sandwich Grec.

Hier komende de plussen een minnen: het is geen Turk, maar zeker een Mediterraan (plusminus). Er is een bord met een duidelijke foto (plus), er is een draaiend spit (plus), er staat een rij voor de winkel (dubbel plus) en het product staat niet aangekondigd als gyros. Want ik hou van mijn Shoarma en mijn Gyros, maar da's geen kebab. Maar hoe zit het met de Sandwich Grec?

Ik waag het er op. Op het spit zit kip. Ik heb trek in een Kip Kebab, dus dat kan. Je kan kiezen uit drie sauzen, waaronder een hete chilisaus en een goede knoflook (plus). Het broodje is een eerlijk vloerbroodje, warm en vers tot in de perfectie (dubbel plus). Het is alleen niet rond, of deel daarvan. Het is een puntbroodje. Nu, hier kunnen we een stammenoorlog over beginnen. Ik vind het best innovatief en eigenlijk iets wat in ieder geval alle pita zou moeten vervangen. Deze vorm maakt een goede verdeling van groente, vlees en saus tot iets wat zelfs het D.C. personeel aan kan. De groente is simpel, maar vers: sla, tomaat en ui en niet in opdringerige hoeveelheden.

Het vlees is gewoon goed, en in stevige hoeveelheid (plus). Tot slot wordt er een lading friet op gedonderd (dubbel min). Wat dat laatste betreft: ik heb bij Place de Clichy prima kebab gegeten, en op de Boulevard de Rochequart een bijna acceptabele shoarma. Daar flikte men hetzelfde. Dus friet is geen discriminerende factor in het beoordelen in Parijs.

Samenvattend. Je kan, bij het eten van Kebab uitgaan van het zieligheidsprincipe (hoe zieliger het beest des te lekkerder het broodje). In volgorde: Kebab Kip – Kebab Lam – Kebab Bambi. Dan scoort deze kip niet goed. Ook is de kruiderij is wat aan de magere kant. Verder heb je hier voor €4,60 een prima broodje dood vlees, dat zo voor "the real deal" door kan gaan. Ben kan er zelfs voor € weinig wat extra kaas op krijgen. Conclusie: Een Sandwich Grec kan hier prima worden genuttigd zonder de kebabprincipes veel geweld aan te doen. Het is een verwarrende wereld.

Boulevard de Grenelle bij Metro Station Motte-Picquet, Parijs

IKINT LONDON WEEKEND, 9-12 SEPTEMBER

Het bezoek van Nelleke en mij aan London heeft een eigen verhaal, en terecht. Dit vind je hier. Maar omdat dit een compleet overzicht is over 2010 herhalen we hier even het kebab verhaal.

LONDEN, THE GRILL KEBABS (LEBANESE RESTAURANT), VERSLAG DOOR BOB KEPAP

Ma CA wilde uit breien. Normaal eindigt ze dan in Utrecht in een 'kroeg in waar ze aan 'knitting in public' doet. Dat komt uit het Engels. Die lui hebben moeite met de "K" uitspreken. Mijn naam wordt bijvoorbeeld altijd verbasterd tot Bob 'Ebab.

En daarmee zitten we precies waar Ma CA uit breien wilde. In London, want daar houden ze de AiNitdees (I-knit-days). En i' wilde een broodje 'Ebab. Hier ik hou er mee met Engelse kreten te schrijven zoals de Engelsen het uitspreken, anders denken jullie straks dat Ma CA een nitwit is. Forget it, ze is een knitwit!

Naar het serieuze deel van dit verhaal. We hadden de trein naar St. Pancras, een perfecte verbinding, met redelijk dicht bij de uitgang van het station verschillende Kebabbers. Nu zijn er twee redenen om niet te blind naar het favoriete uithangbord te hollen. Ten eerste rijden ze daar stompzinnig links. Eén moment van enthousiasme en je bent plat. De tweede is dat het economisch niet goed gaat op 't eiland. Wie niet goed oplet staat lang te trekken en duwen aan een rolgordijn dat nooit meer opengaat, omdat de kebabber het niet gered heeft.

Uiteindelijke vinden we ons discussiepunt op de Pentonville Road. Nu wordt-ie spannend. Nog nooit heeft de kebabreporterswereld zich druk gemaakt over waar de kebab vandaan komt, of het moet dat prachtige verhaal zijn van die overleden Berlijnse Kebabber die ons dode vlees voor het eerst als fastfood op de markt bracht. Er zijn echter delen van de wereld waar men zich heel erg op kan winden over de vraag waar de kebab vandaan komt.

Neem nu het Midden Oosten. Libanon en Turkije zullen nooit bevriende naties worden omdat er kebab tussen ze in staat.

In ons land zijn het vooral de Turken die ons discussievoer opdienen. Bij het St Pancras station is het een Libanees. The Grill Kebabs (Lebanese Restaurant) heeft een blauwe pui, met de juiste plaatjes van ons voedsel. Binnen draaien er twee vleeschspiezen. Een met kip, en een met verlijmd lam. Nu heb ik vaker opmerkingen gemaakt over het verlijmen van vlees, maar deze is anders. Bij rollen van sommigen, laten we D.C als voorbeeld nemen, wordt het vlees eerst tot moes gemalen en dan tot rol opgestijfd met allerlei middelen waar Bob niet om gevraagd had toen hij het woord vlees uitspraak. Hier is dat anders. Het vlees is nog duidelijk herkenbaar nadat het is afgesneden.

Verder is het een wat sjofele vettige zaak. Er hangen wat Arabische kreten, maar de talenkennis van Bob, en zelfs die van Ma CA is onvoldoende om te beslissen of Allah wordt aanbeden of dat wordt meegedeeld dat Turken niet kunnen bakken. Daarnaast hangen er drie diploma's voor hygiëne voor drie Libanezen. We gaan er van uit dat die bij dit restaurant zijn betrokken, maar de diploma's maken niet duidelijk of het gaat om persoonlijke hygiëne of die van de food-handling.

De kebabber is echter zeer indrukwekkend. Niet door zijn omvang, Delicatesther zou hem zo uit zijn schoenen blazen, maar door zijn smetteloze koksmutsje en zijn koksbroek met dambord patroon.

Als we niet gaan voor de take Away, dan dienen we te gaan zitten. Er worden bordjes klaargezet, een verblijdende hoefveelheid vlees gesneden en er wordt gegoocheld met vegetarisch materiaal. We krijgen een pittige yoghurt knoflooksaus en een pittige saus. Dit alles wordt in twee durums gedraaid, en daarna in pak papier. Het pakpapier wordt vervolgens zorgvuldig op de borden gelegd en geserveerd.

Als we het pakpapier hebben verwijderd is er maar een conclusie mogelijk: dit ziet er niet uit! Bovendien pleurt de durum van Ma CA ter plekke uit elkaar, zodat er niets anders op zit dan stukken durum en sla te gebruiken om de onderdelen van het eten naar binnen te schuiven, Van cutlery hebben ze hier nog niet gehoord. Bij mij gaat het beter/ik heb meer ervaring. Bekwaam, maar met toenemende moeite schuif ik het geheel naar achteren. De moeite zit gelukkig niet in de kwaliteit maar in de kwantiteit.

Conclusies: De smaak en het uiterlijk hebben hier niets met elkaar te maken. De kruiderij is anders dan "thuis", hier is een onderscheid met de Thuis-Turk. Ik kies geen kant in de kebabwars, maar de Libanese is zeker niet slechter dan de goede Turk. Groente is sla, tomaat en ui volgens Ma CA, dus dat is zo. Ze is knapperig en vers. Pittig is hier niet bijster opmerkelijk, maar er staan spuitflessen op tafel om aan te lengen. Dik ok dus. Dit geldt voor beide durums kan ik zeggen, want de vrouwen Kebab hebben een kleine maag, dus evenals

Bob, Bert en Brommert in eerdere verhalen heb ik even geholpen met het leeg maken van de durum. Ik prefereer deze durum trouwens ver boven de pita en vrijwel alle broodjes, al had ik er graag stokjes bij gehad. Ga bij Grill Kebabs uit van het uiterlijk van de kok, en niet van de zaak of het uiterlijk van de durum. Voor 9,50 pound zit je hier absoluut goed, voor twee durums inclusief drankjes.

Later komen we ook nog langs "*Eddy's Best Fish & Chips, your place for Kebab's*" . We moeten nog een jaartje werken aan onze cultureel-culinaire tolerantie voor we dat aandurven.

BRUSSEL, 14 SEPTEMBER

Aqua Hotel in Brussel is een maf ding. Met blauw gespoten hout hebben ze de binnenkant van het Hotel omgetoverd in een kunstwerk. Zeker niet onaangenaam om hier te zitten, vooral omdat het op acceptabele afstand is van de eceee vergader locatie.

De agenda van eceee heb ik nog, maar die is niet boeiend. Als zo vaak: in de middag heen, 's avonds gezamenlijk diner en dan zo snel mogelijk aan het eind van de middag terug naar huis.

DUBLIN, 20 - 25 SEPTEMBER

Na een eerdere verschuiving gaat het nu echt gebeuren: de Thinking group meeting van E^{n}R vindt plaats in Dublin. We zijn ondergebracht in het Ballbridge Towerhotel & Inn aan Pembroke Road in de stad.

Dit is weer een E^{n}R bijeenkomst.

“Energy Efficiency in Industry - how to make it work and how it can contribute to the EU targets for environment and competitiveness" een E^{n}R reaction on EU policy development”. Kijk, dan heb je wat. De eerste avond word ik ontvoerd door de gastheer en wat collega’s om wat bij te praten over ““Ireland’s na-isolatie programma”. Daar over later, eerst gaat er een prima biefstuk naar binnen.

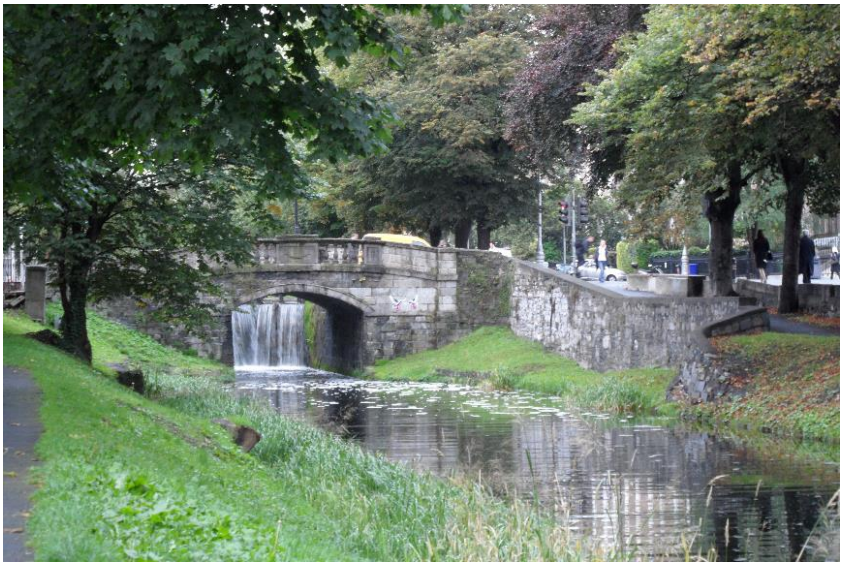

De volgende ochtend staat er niets op de planning, dus lijkt het tijd voor een aardige wandeling. Daar komt weinig van terecht, want IEA Parijs belt me voor overleg over de IEA projecten waar ik bij betrokken ben. Dus eindig ik op een bankje langs “the Grand Canal” waar ik anderhalf uur aan het praten ben. Maar het is uiterst productief en de omgeving van het kanaal is heel aardig. Zonder het IEA loop je toch echt een andere kant uit (en eindig je mogelijk bij the Royal Canal, maar dat is een ander lied).

Uiteindelijk begint de E^{n}R vergadering ’s middags in het gebouw van SEAI. De gezamenlijke nationale agentschappen worden verondersteld een mening te geven over de uitvoerbaarheid van het Europese energie beleid en, en dat is nog belangrijker, er wordt naar ze geluisterd. Dus zijn we de prooi van lobbyisten. Deze keer van de ECF lobby. Ondanks hun naam is het een Amerikaanse club die overal ter wereld milieumaatregelen probeert te versnellen. Feitelijk staan we niet heel ver van elkaar af, maar zij kunnen zich niet verplaatsen in de plaats van uitvoeringsorganisaties binnen het EU systeem. Dus, hoewel het knappe koppen met veel kennis zijn kost dit alles veel tijd met weinig resultaat.

Na een paar uur zijn we door het programma, en moeten we lang wachten op het diner. Een bezoek aan een kroeg lijkt een verantwoorde manier om die tijd stuk te slaan en zo eindigen we bij O’Donahues, wat eens de stamkroeg van de Dubliners was. Zo krijgt dit bezoek toch even iets van een bedevaart. Het diner, onder begeleiding van een Ierse harpiste wordt aangeboden in de bibliotheek van Dublin.

Goed voedsel, net te chique voor me, maar leuk er eens geweest te zijn.

De volgende dag wordt voor een deel besteed aan vergaderen, maar daarna is het voor de meesten een sprintje naar het vliegveld.

Voor mij wacht nog een congres, dus vandaag heb ik een paar uur om te wandelen. Mijn uren kan ik 's avonds op mijn hotelkamer wel maken.

Een wandeling naar Raglan Road, over Stephans Green en langs het monument voor de hongersnood is erg leuk, hoewel Dublin niet de meest bruisende stad is. Wel leuk is dat veel huisdeuren, om de stad toch wat op te fleuren, in felle kleuren zijn geschilderd. Met een broodje en koffie bij Insomnia komt de dag prima om.

De volgende dag is het congres van IIEA en SEAI. Dit heeft een voorgeschiedenis. Ik kan gemiddeld erg goed met Ieren overweg en heb in de loop der jaren verschillende keren over onze programma's gesproken. Ik ben dan ook niet helemaal verbaasd als ze me vragen een discussiemiddag over isolatie bij te wonen. Gewoon een ronde tafel gesprek met een aantal experts. Het kerndepartement vindt het een plan, dus waarom niet. Eerder dit verhaal is al aangegeven dat de datum is verschoven. Nu word ik gebeld met de vraag of ik het erg vind als de groep wat groter wordt. Zo'n 50 personen, met werkgroepjes. Tot op dat moment interesseert het aantal me weinig. De vraag is om mijn ervaring te delen en die is overzichtelijk. Vlak voor mijn vertrek naar dit eiland komt het bericht dat de locatie niet langer bij SEAI is, maar in "Crow Park". Ook hebben ze de titel veranderd in "congres".

Tijdens de biefstuk na aankomst wordt me duidelijk dat "Crow Park" een ding is. Om precies te zijn is dit het National Hurling Stadion. Hurling is een kruising van rugby en hockey. Geen normaal mens speelt het dus het beperkt zich tot dit eiland. Maar daar is het zo groot dat de bevolking geld bij elkaar heeft gelegd voor een enorm stadion.

Onder de tribunes zijn grote vergaderruimtes. Vandaag verwachten ze 500 deelnemers.

Een speech voor zoveel mensen is toch wel een uitdaging, maar ik sla me er door heen en meldt het kendepartement: "*De Nederlandse successen uitgemeten. De SG van het ministerie van energie heeft me officieel bedankt voor de Nederlandse inbreng en gevraagd de groeten aan de minister te doen. Verder was het een totaal uit de hand gelopen bijeenkomst. I.p.v. tot 100 deelnemers zaten er ca 500 deelnemers in de zaal, waarbij de volledige bouwtop van Ierland (en de NL ambassade) vertegenwoordigd waren."*

Na zo'n succes kan uitsluitend bescheiden door de stad terugwandelen naar het hotel. Eerst kom je langs een enorm water monument in de vorm van een kruis (het katholicisme druipt in Ierland nog steeds van de gevels) dat is opgericht om de strijd tegen de Engelsen te herdenken. Even verderop is het postkantoor dat ook een hoofdrol heeft gespeeld in de Ierse opstand, en ook hier weer een monument, nu staand op een sokkel.

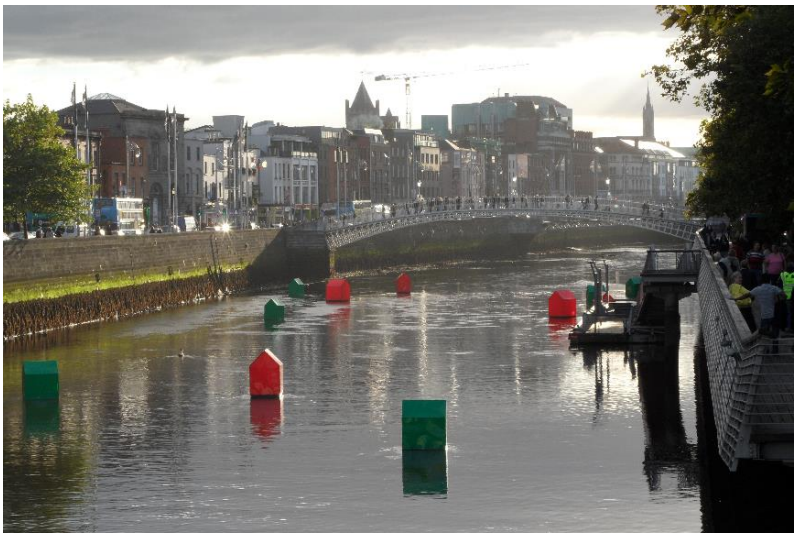

Via de belangrijkste rivier van de stad, de Liffey, eindig je in het centrale hart van de stad

Door de het voetgangers gebied van Graftonstreet en langs het beeld van de gitarist Phil Lynott op Harry Street. In Graftonstreet lijkt altijd wel iemand muziek te maken, hoewel ze nu wel heel uitbundig zijn. Dan is het tijd voor een broodje, en een kebab verhaal.

Dat staat hierna. Mijn trip eindigt in het hotel. De volgende ochtend weer bijtijds op, om even voor twaalf uur de vlucht terug naar Nederland te nemen.

Dublin was weer de moeite waard, jammer dat het wat lastig te bereiken is met die zee er tussen, anders zouden we er zeker vaker heen gaan.

DUBLIN VOOR BOMPA VERSLAG DOOR BOB KEPAP

Op 24 september herdenk ik altijd de geboortedag van BomPA Kepap. Nu is de goede man al jaren dood en verstrooid, maar zoals een filosoof ooit zei, "*Je bent pas echt dood als ze je niet meer herinneren*."

Een vraag is wel weer ieder jaar: "*Hoe doen we dat gedenken op gepaste wijze*?" Vanwege dat verstrooid zijn kan je wel een bosje bloemen in de lucht gooien, maar leg dat eens uit aan je omgeving. Origineel als ik van huis uit ben (dank, BomPA) besloot ik tot het eten van een broodje kebab. Hij overleed lang voordat de kebabbers de Middellandse Zee overstaken, maar hield van dit soort eten en zou het gebaar als levensgenieter zeker waarderen. Dit verslag is dus opgedragen aan BomPA.

Normaal heb ik de neiging Kebab te eten bij de eerste de beste Kebabber die in beeld komt. Voor de zuiverheid van het beoordelen lijkt deze Russische Roulette methode als reporter me het meest geschikt.

Vandaag wilde ik het echter goed doen, daarbij gesterkt door het laatste beeld van D.C. op mijn netvlies. Hoe kom je aan een goed alternatief? Bert geeft – terecht – hoog op over de Duitse Kebab. Gelet op het feit dat de Duitsers nare dingen met BomPA hebben gedaan, zocht ik even verder. Wie hebben er in de buurt de instelling om op Duits niveau Kebab te serveren, zonder dat Bob lastige talen moet leren? Al gauw kwam de gedachte "Ierland" naar boven. Een volk dat al eeuwen stukken schaap wegspoelt met grote glazen lauw bruin bier, die moeten kebab snappen

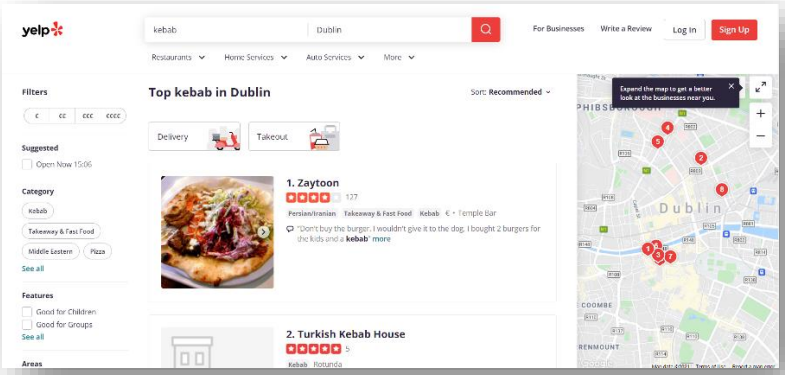

Even het internet op, en jawel: Yelp.ie geeft allerlei

tips om als Kebabaholic Dublin te lijf te gaan. (Verder zijn ze ernstige aan een echte kebabreporters site toe)

Ik kies voor Iskander aan Dame Street 30 (Voor kenners: even voorbij de Bank van Ierland aan de overkant), de tent met de beste beoordeling. Nu is “Iskander” Perzisch voor Alexander de Grote. Een kleine afwijking van “De kwaliteit van De Turk” is dus te verwachten.

In de zaak staan drie Kebabbers achter een bar, voor twee glorieuze vleeschrollen die al vanaf de straat goed te zien zijn. De keuze bij Iskander is uitgebreid, iedere shoarma/kebab/Shish/Doner etc. is leverbaar.

Ik neem een standaard Döner: lief klein lammetje met brood, zonder friet. Het brood blijkt een vloerbrood. Daarop wordt vlees en een hoeveelheid weinig originele salade gekwakt.

Het oordeel: Doen, absoluut doen! Het brood is vers, warm en voortreffelijk van smaak. Het vlees is perfect, mals, medium rare met een wat afwijkende kruiderij. Het lijkt wel of er iets van laurier in zit. De yoghurt saus is heel fris, met groene kruiden. Het gras is gras, maar meer verwacht ik er ook niet van. Op de foto komt niet tot uiting dat de verdeling ok is, maar ook hier geen klachten. Ook de zaak is perfect. Stoelen en tafels zijn volledig met de tegelvloer vernageld. Eea is getest en in orde bevonden door volstrekt dronken Ieren, en als die de zaak niet om krijgen, dan is het stevig. De tegelvloer maakt op efficiënte wijze de snelle reiniging van opstandige Guinness en eerdere broodjes Kebab een eenvoudige klus.

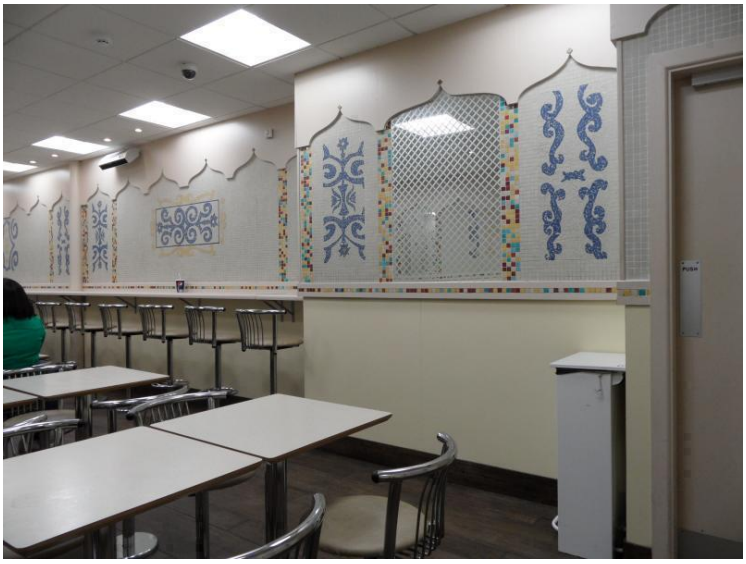

De prijs van €6,50 is zeer redelijk voor deze kwaliteit en de hoeveelheid, dus mij zal je niet horen. Wie het te duur vindt kan op veel andere plaatsen terecht zonder dat er mantra’s opgezegd hoeven te worden. En als je gaat voor Russische Roulette kebab kan dat best spannend zijn. Na afloop breng ik nog een toast uit op BomPA. Geen lauw bruin bier, maar de allerbeste dubbele espresso die Ierland te bieden heeft: Insomnia aan St. Stephans Green.

STOCKHOLM, 6 – 8 OKTOBER

Exco nr twenty-six van IEA DSM vindt plaats in Stockholm. Het Scandic Anglais hotel aan de Humlegårdsgatan is modern en prima.

Het begint met een symposium in het hoofdkantoor van Electrolux. Het aardigste is dat ze een kleine tentoonstelling hebben van de producten die ze in het verleden hebben gemaakt.

En ze tonen enthousiast waar ze in de wereld allemaal hebben geadverteerd. Verder is het vooral verhalen aanhoren.

Het leukst is eigenlijk van en naar de vergadering lopen. De Scandinaviërs hebben overal veel beeldende kunst staan, en hun bouwstijl is aardig. Zweden was in het verleden een groot rijk, en dat is in de hoofdstad goed te zien.

En wat die beeldende kunst betreft: ik heb nogal wat vrijheidsbeelden gefotografeerd, het blijft een ontwerp waar mensen graag mee spelen.

Bij Electolux staat deze. Ze hebben hem in 1999 gekregen als Zweedse innovatie prijs.

Daarna vergaderen we twee dagen met de EXCO van DSM.

Hans Nilsson, de voorzitter, heeft geregeld dat we in de wijk Krubban kunnen vergaderen in een historisch gebouw. Je ziet het er niet van af, maar de hele buurt valt onder monumenten zorg.

Het is best aardig om te zien als je er een beetje oog voor krijgt.

Voor dit verhaal over wat je ziet en meemaakt als je internationaal werkt is deze, verder effectieve, trip verder niet iets om lang bij stil te staan.

SHANGHAI & HANGZOU, 16 - 21 OKTOBER

Kijk, het staat natuurlijk indrukwekkend in zo'n verslag: ik was in China, en nog wel tijdens een wereldtentoonstelling. Dat vond ik toen ook en heb er onmiddellijk een verslag van gemaakt. Gaan we niet herhalen, only the picture to prove it.

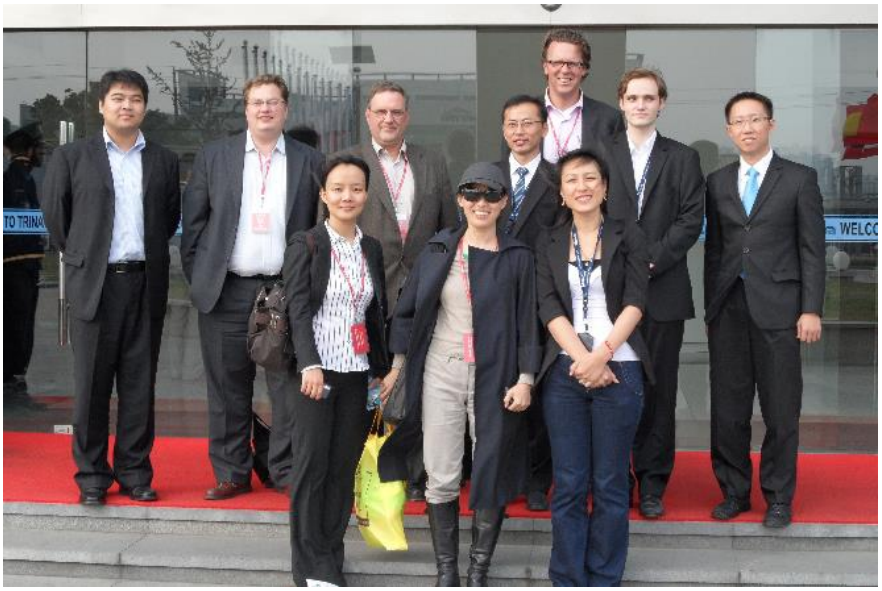

PARIJS IEA, 2 - 4 NOVEMBER

Reizen is wel eens makkelijker geweest. Om mijn hielspoor te bestrijden/verhelpen heb ik een voet en onderbeen in het gips. Nelleke heeft sokjes voor om mijn tenen gebreid en de familie heeft handtekeningen op het gips en mij onflatteus op de gezet.

Met dit letterlijke blok aan het been ga ik de 2e in de middag met de TGV naar Parijs

De werkgroepen van het IEA worden regelmatig door het bestuur geëvalueerd en krijgen vervolgens al dan niet verlening voor hun werk. Als voorzitter heb ik de klus gehad om een verlengingsvoorstel te schrijven en na veel overleg (onder meer op dat bankje in Dublin) mag ik het deze dagen uit komen leggen. Dat gaat in twee stappen: allereerst vertellen wat we de laatste twee jaar gedaan hebben en dan vertellen wat we de komende drie jaar van plan zijn (ik heb er succesvol een jaar bij opgeteld). In de twee dagen dat het bestuur bijeenkomst is dit maar een agendapunt, maar ik moet wel in de buurt zijn. En hoewel er een formele, maar ook puur persoonlijke, uitnodiging van de voorzitter is om bij hun vergaderingen aanwezig te zijn voel ik er niets voor om bij de discussie over mijn voorstellen te zitten. En dus is het tijd om me de stad in te slepen. Om begrijpelijke reden wordt het geen lange wandeling, maar dat is geen probleem. In 2006 is vlak bij de Eifeltoren het Musée du quai Branly geopend. Het is een volkenkundig museum en een opvolger van het museum aan Trocadero dat veel te klein was

geworden. Het is een fantastisch gebouw waarvan de gevel is overgroeid met planten. Binnen heeft het een moderne inrichting en een prachtige collectie. Op de volgende pagina meer. De vergadering beslist ondertussen positief. Het enige memorabele is verder dat mijn gips klem komt in een poortje van een metrostation. Ze hebben het vast wel weten te maken. En er is Kebab!

PARIS REVISITED – GRENELLE FOOD – WEER EEN KEBAB REPORT

Ik had al gemeld dat ik op dieet moest. Doel is om tenminste terug te gaan naar de “double digits”. Mijn voortanden beginnen te groeien van het gras eten en het zou me niet verbazen als de tandarts volgende keer meldt dat ik maalkiezen begin te ontwikkelen.

Mijn darmen klinken regelmatig alsof ze thuishoren in een opgevoerde (of ondervoede?) herkauwer. In een volgend leven wil ik terugkomen als carnivoor, en als er niet zoiets is als vampier.
Tot nu toe slaag ik er echter goed in om de gebakzaak van mijn buddy in Tiel te vermijden. Daarbij word ik geholpen door een stuk gips om mijn onderbeen. Het gaat om een oude sportblessure (wat ik persoonlijk veel indrukwekkender vind dan “ik ben op een steentje gaan staan”). Dus een gestructureerde zoektocht naar nieuwe voedselverstrekkingspunten is dus ook gewoon lastig. Kebab mag volgens de voorschriften, maar dan zonder broodje. Dus nâh, geen overmatig enthousiasme.
Nu zit ik weer in mijn vertrouwde hotel Europe aan de Boulevard de Grenelle nr. 103. In Parijs. Naast mij staat een ferme fles plat water voor € 0.49 in plaats van de € 3,50 voor de 0,3 liter in het restaurant hier tegenover. De eerste avond heb ik na veel gespit alle croutons uit de McD salade gekieperd maar samen met de fles plat water werd de opwinding ter plaatse niet veel groter dan de recente omschrijving van het rijden door een Vinex wijk.

Op weg was naar mijn werk aan de Rue de Federation (ik ga er van uit dat velen het oude terrein tussen de Rue de Federation en de Boulevard de Grenelle kennen, voor de deur bij metrostation Bir Hakim), passeerde ik een reclamebord: spaghetti met kebab “pour emporter”. Toen knapte er iets in me en kwam de ware kebabgrazer in me boven. Zoals de Friese kebabeters zeggen “ît sal hève”.
Eerst overwoog ik het oprichten van FILK (Front International de Liberation de Kebab). Maar de Fransen zijn wat kortaangebonden dezer dagen en probeer maar eens weg te komen met een gipspoot en een vleeschrol onder de arm. Bovendien krijg ik met mijn Frans nooit uitgelegd dat het een daad van culturele heldenmoed is om de vermenging van Kebab met slappe warme deegwaar te voorkomen. Voor wie anders wil: Rue de Desaix spaghetti met kebab.
Dus kies ik voor de buurman. Da’s dus Boulevard de Grenelle nummer 105. Breed pand, ze hebben er vier zaken onder weten te brengen. Een wasserette, een videotheek, Grenelle Greck en “De Turk”. Vorige keer schreef ik dat hij dicht was. Op zich correct, maar niet

volledig. Grenelle Food, want daar hebben we het over, werd verbouwd. De nieuwe zaak ziet er keurig uit. Als je vier zaken onder één pand frommelt mag je uitgaan van een beperkte ruimte. Daarbij heeft Grenelle Food aan het kortste eind getrokken en is bij de verbouwing besloten dat het personeel recht heeft op werkruimte. Ook is ruim aandacht besteed aan het plaatsen van goed verlichte borden met de aangeboden producten.

Grenelle Food is kebab snackbar. Kofta, lams-, en kip kebab etc. zijn hier in verschillende vormen te koop. De kebab komt direct van de vleeschrol en is goed gekruid. Op de toonbank staan acht soorten saus, waar je naar eigen inzicht uit kunt kiezen. Men doet hier niet aan advies, de man die kiest voor mosterd en mayonaise krijgt het gevraagde zonder waarschuwing met grote kwatsen over zijn broodje uitgespoten.

De aanschaf is wat lastiger. De zaak biedt tussen de toonbank en de muur ruimte aan 1,3 persoon. Daarbij is de zaak zeker 6 meter diep. Deze meters moeten worden afgelegd om bij kassa en uitgiftepunt te komen, en daarna weer terug. Het is een goede zaak, dus de klanten staan rond etenstijd in een rij op straat. Kortom, met gips is het vrij worstelen-met-kebab tussen mij en hongerige Fransen. Het gewicht moet ferm omlaag, maar nu maken de Fransen geen schijn van kans. Met mijn prooi trek ik met terug op de hotelkamer.

Het oordeel: de puntbroodjes zien er perfect uit en voelen vers aan. De salade is beperkt (HOERA!) en bestaat uit sla, tomaat en ui. De kebab is goed gekruid en mals. Voor €4,50 een perfect broodje. Voor die prijs had ik, als ik niet had gedreigd met FILK en de Kebabreporters, er ook nog friet er bij gekregen. Op de foto ziet de hoeveelheid vlees er wat gering uit…. Had ik al gezegd dat ik op dieet was?

Het broodje laat ik uiteindelijk snikkend uit mijn handen rukken door het “kamermeisje” (een vriendelijke zwarte vrouw met, zelfs in mijn ogen, een enorme omvang) die constateert dat het volkomen schoongelikte en met tranendoorweekte meelproduct alleen nog maar naar de poubelle kan. Als je in de buurt bent: Grenelle Food, goedkoop en goed. Als je de mayonaise, mosterd broodje en friet er bij pakt, is het je zelfs een complete lunch.

BRUSSEL EGRD, 9 – 10 NOVEMBER

De laatste trip dit jaar is naar Brussel, maar deze keer niet voor ECEEE. Wat wel hetzelfde is, is het hotel. Het aquahotel is modern en heeft een goed ontbijt, dus weinig reden om ergens anders heen te gaan. Deze keer gaat het om de EGRD. Dit vergadert eens per jaar bij één van de leden. Deze keer is dat de EU. De vertegenwoordiger is een Griek die in Petten bij het onderzoekscentrum werkt en al decennia in ons land woont. Hij spreekt prima Nederlands, maar weigert dat tijdens zijn werk te doen. En hij weigert iets in Nederland te organiseren. Maar Brussel heeft ook veel vergaderzalen en dus eindigen we eens in de paar jaar daar.

De vergaderzalen met ruimtes voor alle tolken zijn best lollig om een keer te bekijken. Deze keer gaar het over communicatie, een best wel blinde vlek van het IEA. En een sterk punt van ons agentschap.

We eten in een restaurant aan de Place Luxemburg, waar ik de anderen verbijster door in het Nederlands te bestellen.

Ik heb mazzel, de ober is een Vlaming. Die avond wordt ik uitstekend geholpen. Teruglijkend was het best een druk jaar, dat uiteindelijk toch wel een aantal aardige herinneringen heeft opgeleverd.

NIEUW! KEBAB MET EEN ZACHTE G UIT SITTARD. DOOR BOB KEPAP

Soms loopt het niet. De ochtend kwam eerder dan gepland, en zij die mijn agenda beheert dacht dat ik aan conditietraining wilde gaan doen. Zo bevond ik mij op maandagochtend in Sittard zonder mijn broodtrommeltje en moest ik tussen de middag al weer naar mijn werkplek in Utrecht.

Het station Sittard bezoek ik wekelijks. Als je richting perron snelt is er links de broodjes zaak die niet loopt omdat ze gene vlaaien verkopen en rechts het frietkot dat ook al niet meer is wat het was sinds de Friet-mé-zoer-fleisch van het menu is (patatje zuur vlees voor hen die geen Limbo's praten).

Wat hongerig liep ik mijn standaardroute tot er plotseling iets tot me doordrong. Er was een wijziging opgetreden! De vlaailoze broodjesslijter was weg. Op die plek was nu een filiaal van de Döner Company!

Met drie smoezen bij de hand maakte ik een haakse bocht en liep de zaak in. (Smoezen: 1. Lunchprobleem opgelost, 2. DeliCAtester moppert dat er te weinig rapporten zijn en 3. Steun de allochtone ondernemer in het achterland van onze ayatollah met peroxideverslaving)

De net geopende zaak zag er perfect uit. Twee vleesrollen met de opschriften "Kip" en "Kalf" stonden aan het keukenblad.

De klant voor me bestelt: "*doe den dienen saus moar en 'n uitje en hè ge ook nog wavada*". Saus, uitje en kool worden op het broodje gelegd.

Dan ben ik. Het moment van de waarheid is daar. Ik schraap mijn keel en zeg meedogenloos: *Kebab kalf graag*. Er valt een dodelijke stilte in de zaak. Iedereen realiseert zich dat er iemand staat die de zachte G in kebab niet uit kan spreken. Een kaaskop die om kebab vraagt. Met kracht probeer ik mijn analytische kebabreporterblik te onderdrukken. "*Wablief*" zegt de Kebabber. Ik herhaal mijn bestelling met mijn domste blik en krachtig uitgesproken medeklinkers. Een broodje verdwijnt onder de grill. "*Wa wilde ge drop*" vraagt hij in Limbo-Turks, zich van geen gevaar bewust.

"*Alles*" zeg ik en begin aan dit verslag. De prachtige vleesrollen worden genegeerd. Ik moet nog een keer terug om te kijken of ze echt zijn, of dat er alleen reclamerekwisieten draaien. Uit een Bain Marie wordt een stapel verlijmd kalfsvleesschraapsel gehaald. Er wordt knoflook en sambal overheen gespoten. De yoghurtsaus blijft in de fles. Daarna loopt hij de bakjes af: tomaat, pepertje, voor-verlepte sla, rode en witte kool, komkommer. Daarna doet hij net of er nog meer bakken zijn. Hij is in ieder geval vrolijk. Tot slot frommelt hij stevig gevulde broodje het in mijn handen en is onmiddellijk op weg naar de volgende klant. De

zaak is zo nieuw dat ik de servetjes en vorkjes niet kan ontdekken. Bovendien heeft de NS inmiddels mijn vervoer geregeld. Tijd voor een sprintje.

In de trein werp ik me op het product. Het is verre van me om te twijfelen aan het oordeel van mijn zoon Bert, maar ik begrijp niet altijd waarom hij gelijk heeft. Zo is hij een ontstellende zeikerd als het gaat om de verdeling van de ingrediënten op een broodje.

Ik moet dan ook sterk aan hem denken als ik in de konijnfase van het eten van het broodje zit. Het pepertje is pittig, maar de rest is alleen smaakversterker voor de kebab, en die is nog niet in zicht.

Terwijl ik de ene vitamine na de andere wegwerk loopt de saus weg langs industriële vleesvervanger met het predicaat kalf. Krachtig zet de saus onmiddellijk de aanval in op de onderkant van het zakje. Snel klap ik een tafeltje open. Net op tijd, want de saus barst uit het zakje en sleept resten ui en tomaat mee, terwijl ik de smaakarme lappen kalf wegwerk. Met de resten van de Metro verwijder ik het grootste deel van de schade in de coupé. Ik kan nu blijven zitten zonder het gevaar dat ik vastplak voor ik de Randstad heb bereikt.

Slotconclusie: de Döner Company is voor mij geen natuurlijke vriend, maar met een openingsprijs van €1,95 moet ik mijn mond houden. Als ik er weer binnen loop ken ik mijn tekst al: *Alaaf, ik zei'n-e Kegbabreporter, hè gij fur mich zo'en broodgje mé kalfkegbab?* En dan ga ik niet weg voor ik ook een servetje, aluminiumfolie, een vorkje, een plastic zak en een schort heb.

Ook neem ik een schuifmaat mee om te controleren of de vleesvervanger echt overal 1,4 mm dik en 5 cm breed is. Maar dat kan bij iedere DC.

Döner Company, Stationshal, Sittard

SCHEVENINGEN, FARAO DOOR BOB KEPAP, 3 SEPTEMBER 2010

Donderdag avond en ik had er helemaal zin in. Een klusje in Scheveningen dat niet al te ingewikkeld was voorin de avond en wat tijd om te eten. Te weinig voor een verantwoorde maaltijd, maar Scheveningen = Zee = Broodjes haring en ui, eventueel te eten zonder broodje, maar met kibbeling. Kortom, ik was er klaar voor.

Nu zijn we een wijs en oud volk met prachtige spreekwoorden en mooie gezegden. Om er maar eens wat te noemen: Het gras is altijd groener aan de andere kant van McDonalds. Nu zit er bij het Kurhaus een Burger Koning tegenover McD, dus met stevige tred (nooit helemaal begrepen wat dat is, maar volgens mij had ik hem) pakte ik richting “de Pier” wat voor mij nog steeds einde Nederland is. Een tweede gezegde dook ineens op: Liever Lui dan Hongerig en ook Beter Eén Kebab in hand, dan Tien Werphengels is de Lucht. Aan de Zeekade zaten vier zaken met min-of-meer Halal uithangborden. Een snel onderzoek (het was geen gegeven paard, dus eerst even kijken wat er in de bek komt) wees uit dat restaurant Farao het zo fel begeerde werkende spit met heuse vleesrol toonde, dus met excuses voor het Hollandse Maatje: vanavond toch Kebab.

En een rapport want zoals deze gast is, hij wantrouwt de waard. In dit geval blijkt dat niet terecht. Op mijn hebbu-iets-van-karnemelk wordt onmiddellijk de Tayik Arani uit de koelkast getrokken. Als ik mijn broodje niet wil meenemen moet ik maar gaan zitten. Zowel binnen als buiten staan tafeltjes.

Binnen de kortste keren wordt het geheel vriendelijk op tafel gezet. Er is gekozen voor een bouwpakket. Een bordje met gescheiden gras, broodje, vlees en drie roestvrij stalen schaaltjes met saus. De knoflooksaus en de tomatensaus waren standaard, opmerkelijk waren de gekonfijte uitjes in sambal.

Het mag bekend zijn, een random hete bek is het niet mijn ding, maar dit was een uitdaging.

Het oordeel: voor € 5 had ik vers, knapperige gras, een grote stapel vlees dat goed gekruid

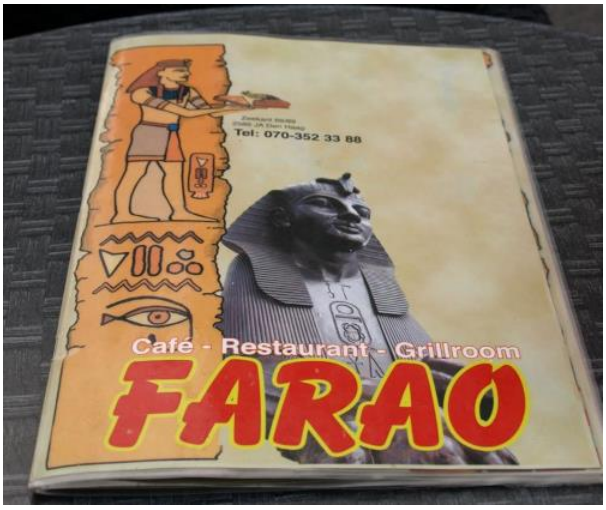

was en een vers broodje zonder brandwonden. De enige kritiek ontdek ik als ik de aangeboden elementen assembleer tot het gewenste eindproduct: het broodje is fucking klein. Door vakkundig stouwen krijg ik net één derde van het bouwmateriaal in het broodje. De prijslijst blijkt bij nader onderzoek ook de super kebab te hebben voor € 8. Maar drie munten meer voor extra deeg lijkt me wat overdreven.

De Kebabbers kijken wat vreemd naar de man die strak in het pak met een grote camera zijn broodje zit te fotograferen. Maar ze blijven vriendelijk. Uiteindelijk krijgt deze tent dan ook een duidelijke voldoende. Laatste vraag: was het genoeg? Het voelt van wel. Maar als ik voor mijn klus wordt verwelkomd met chips en guacamole sla ik weer toe. De maag was toch groter dan het oog…. Of zoiets.

Zeekade 86-88